

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

1 2023
ročník XIX.

Veselé
Velikonoce

Společenský ples města

foto Marek Musil

Titulní strana: Velikonoční obchůzka chasy 2022, foto Milan Vojtek

OBSAH

Slovo starosty	4	Odešla lidová malářka	30
Výpis z usnesení ze zasedání zastupitelstva	8	Kurz malování ornamentů a vzpomínka	33
Společenská kronika	10	Rubači (lesní dělníci)	35
Jubilejní svatby – výzva	11	Četníci z Lanžhota	40
Kulturní akce	14	Zdroj příjmů pro spolky	47
Informace o odpadovém hospodářství	14	Poslední republikánský starosta	49
Okénko farnosti	16	O lanžhotském Modrém Mauritii	51
Okénko knihovny	17	Za Jazerem	53
Okénko regionu Podluží	20	Zima ve skautském oddíle	55
Okénko školky	21	Amatéri se dočkali	57
Okénko školy	24	Fotbalový dorost	58
Josef „Jožulka“ Uher	29	Basket	60

*Veselé
Velikonoce*
přeji všem spoluobčanům
starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, milí přátelé,

zima už pomalu odchází a vládu nad přírodou pomalu přebírá jaro. Je to až symbolické, neboť se znovu aktuálně řeší „přírodní“ otázka, jak dostát mezinárodním závazkům v otázce vyhlášení vyššího stupně ochrany na územích, která jsou označena jako EVL NATURA 2000, neboli evropsky významná lokalita.

Nedávno se tomuto tématu dostalo i větší pozornosti v médiích. Nový ministr životního prostředí Petr Hladík prohlásil, že do roka a do dne by chtěl vyhlásit v lokalitě Soutok novou chráněnou krajinnou oblast. To se stalo bezprostředně po jednání ve Valticích. Krom zástupců z ministerstva se jednání zúčastnili zástupci Jihomoravského kraje, Agentury ochrany přírody a krajiny, města Břeclav a města Lanžhot.

Současná vláda se totiž v programovém prohlášení zavázala, že Soutok bude národním parkem. Z tohoto důvodu byli na jednání pozváni zástupci pouze těchto dvou měst, v jejichž katastrech by se národní park nacházel.

Tomuto jednání předcházela výzva města Břeclav ministerstvu životního prostředí, aby bez zbytečného odkladu zahájilo jednání o zřízení **CHKO**. Břeclav si od toho slibuje umístění centra a rozvoj turistického ruchu.

Je nutno zdůraznit, že na tomto jednání nebylo o ničem zásadním rozhodnuto. Z jednání pouze vyplynula nutnost poskytnout území celoplošnou ochranu. Podle současně platné legislativy je pro dané území vhodnější forma ochrany chráněná krajinná oblast (je přípustné hospodářské využívání území, tj. včetně hospodaře-

ní např. LČR), nežli národní park, kde využití území musí být maximálně podřízeno zachování a zlepšení přírodních poměrů.

Tehdy ještě náměstek Petr Hladík přislíbil jednání u „kulatého stolu“ se zástupci všech zhruba 14 obcí, kterých by se možná varianta velkoplošné ochrany území dotýkala, včetně zástupců Lesů ČR v horizontu tří měsíců.

V reakci na aktuální výzvu Břeclavi zástupci obcí sdružených v dobrovolném svazku obcí Region Podluží vyjádřili podporu obcím, na jejichž území se bude ZCHÚ rozkládat, v požadavku nezbytnosti aktivního podílu na řízení připravované instituce velkoplošného modelu ochrany přírody a krajiny. Jednomyslně podpořili starostu města Lanžhot k jednání o problematice s MŽP, JMK a ostatními dotčenými orgány státní správy, lesními hospodáři a správci toků.

V souvislosti s připravovaným záměrem se zároveň usnesli na podmínce vzniku případného centra instituce v obci, která bude mít největší podíl katastrálního území v ZCHÚ, popřípadě naplňovat podmínku spádové obce ZCHÚ.

S ohledem na závažnost problematiky i faktu, že se jedná o území, které zabírá téměř 80 % katastru města, Rada města Lanžhot se k této otázce staví maximálně zodpovědně a je připravena jednat z pozice zájmů samosprávy a našich občanů. Proto

i ustanovila novou komisi pro životní prostředí, jejímž úkolem bude mj. připravit podklady pro další jednání. Z tohoto pohledu je například žádoucí, aby případně umístění správy CHKO Soutok bylo v Lanžhotě. Což bude mimo jiné jednou z podmínek, na kterých budeme trvat.

Město Lanžhot vyzývá MŽP v souladu s prohlášením obcí v DSO Region Podluží k zajištění **podílu samospráv** na správě území a jeho ochraně v souvislosti se záměrem zřízení některého z modelů velkoplošného zvláště chráněného území.

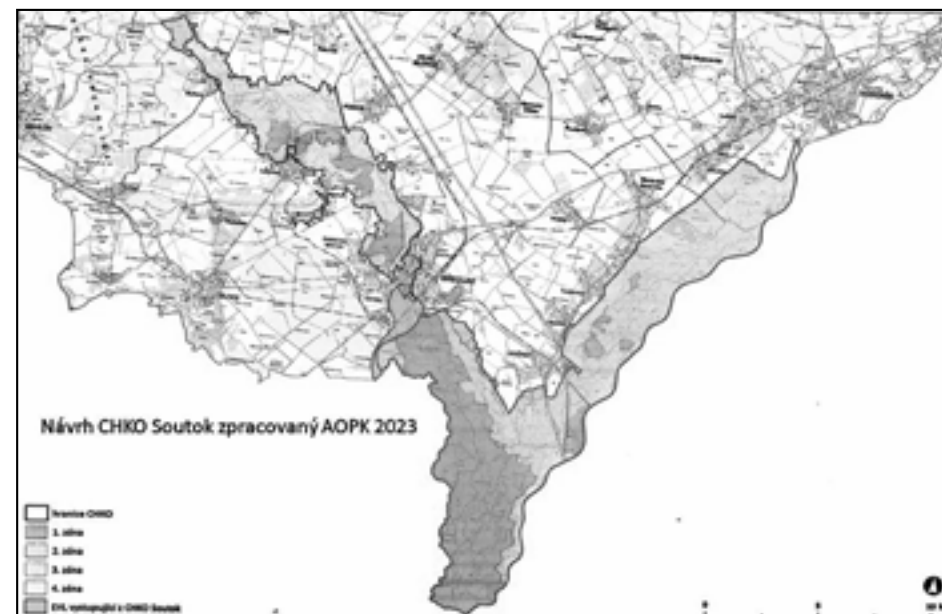
Případná podpora záměru MŽP o zřízení CHKO Soutok ze strany města Lanžhot je závislá na plnění **podmínek** vyplývajících z prohlášení DSO Region Podluží.

Město Lanžhot zároveň žádá MŽP, aby ve věci záměru zřízení zvláště chráněného

území podniklo kroky k **informování obyvatel dotčených obcí o tomto záměru a o výhodách či nevýhodách zvažovaných variant**. O průběhu a stavu těchto jednání budeme dále informovat.

Dalším tématem, kterému jsme ve spolupráci s městskou policií v poslední době věnovali více pozornosti, je **bezpečnost silničního provozu**. Z toho důvodu bylo v Lanžhotě instalováno několik nových radarů, které umějí číst a zapisovat SPZ a rychlost projíždějících vozidel. Nově jsme začali monitorovat i ulici Břeclavskou.

Stálým problémem je časté **parkování** vozidel na chodníku. Tedy tam, kde to není dovoleno. Neukáznění řidiči by měli vědět, že policie bude tyto hříšníky nekompromisně pokutovat. Není totiž možné tolerovat, že kvůli takovým musí chod-

ci, zejména senioři a malé děti, obcházet auto přes vozovku.

V otázce investičních stavebních akcí je zimní období spíše obdobím příprav projektů. Poměrně rychle postupují práce na přípravě projektové dokumentace na **přístavbu základní školy**. A i když hlavní projektant je jeden, na dílčích úkolech pracuje hned několik inženýrských skupin

přístavba ZŠ

odborníků, jako například technické sítě, gastro zařízení, vzduchotechnika apod. Stavební normy jsou čím dál přísnější a nároky na vše vyšší. Z toho důvodu bude letošní rok zaměřen hlavně na důkladnou přípravu, případně i získání stavebního povolení.

Podobně tomu je i v případě modernizace našeho **náměstí**. I zde probíhá finalizace potřebných dokumentů, než budeme moci začít stavět. Je to dáno tím, že se jedná o velké investice v řádu několika desítek milionů korun.

O něco blíže realizaci jsme u projektu zprůtočnění rybníka Kout. Pokud nenastanou komplikace, stavba započne na pod-

zim letošního roku. Nedávno bylo ukončeno řízení na výběr realizační firmy. Tato vodní stavba docela podstatně změní kus krajiny mezi rybníkem a tokem řeky Kyjovky v oblasti pod čističkou odpadních vod. Vznikne zde nový lesopark s tůněmi, které pomůžou zadržet vodu v krajině a přes které se bude rybník lépe napouštět vodou. S přípravou prostoru za sběrným

dvorem nám pomohla i dohoda s firmou Skanska, která zároveň staví nový železniční koridor směrem na Slovensko. Na podzim začnou i práce na rybníci **Jasenová**.

Od poloviny minulého roku proběhlo ve spolupráci s firmou AquaProcon a VaK Břeclav rozsáhlé **monitorování stavu a funkčnosti kanalizace**

v rozsahu celého města Lanžhot. Nyní už máme na stole podrobné výsledky i s návrhem potřebných opatření ke zlepšení stavu. To bude sloužit jako podklad pro investice a opravy kanalizační sítě.

ulice Luční

Nezahálíme ani na přípravách dalších avizovaných staveb. Projektuje se zcela **nový chodník na ulici Luční a za „Pérákem“** směrem na Kostice. Hotovo máme v přípravě dokumentace nových vodovodních řadů v ulici Komenského a Kostická. Teď nezbyvá než čekat na stavební povolení.

Naopak v nejbližších dnech započne **přestavba chodníku na ulici Břeclavská** od křižovatky Na Peci až po řeznictví Hakalík. Počítáme i s úpravou celé křižovatky u staré školy. Před započítím proběhlo i jednání s občany, kterých se stavba týká, aby měli možnost se na vše připravit.

Koncem školního roku začneme i s **přístavbou nového kabinetu** pro tělesnou výchovu a WC pro venkovní hřiště základní školy.

Během zimy probíhaly i práce na projektu **MEK** – místní energetické koncepce. Na jejím základě bude možné následně realizovat různá opatření na úsporu energií veřejných budov, veřejného osvětlení i návrhu využití obnovitelných zdrojů energií.

Mimochodem, aniž bychom čekali na výsledek analýzy, podařilo se nám vyměnit staré výbojkové osvětlení za nová úsporná **LED svítidla na ulici Kostická**, kde na rozdíl od velké části Lanžhota to ještě neproběhlo. Samozřejmě, že naším cílem bude postupná výměna všech zbývajících svítidel starého typu.

Pro úplnost ještě dodávám, že sice poměrně v tichosti, ale zato intenzivně, probíhají projekční práce na přípravě **zastavbové studie**, která bude sloužit jako územní podklad pro novou výstavbu v lokalitě **Pod Ploty**.

Na jaře nás čeká rovněž závěrečné **veřejné projednání komplexních pozem-**

kových úprav. Pokud nenastanou významnější komplikace, v letošním roce by nový stav mohl vejít v platnost. Městu by se tak otevřely další možnosti budoucího rozvoje.

No vida, ani to tak na první pohled nevypadá, ale od posledního vydání zpravodaje se toho stihlo poměrně dost. Jen doufám, že nám cenová inflace, války a jiné krize nebudou vše komplikovat.

Mám radost, že po dvou letech vynucené „covidové“ přestávce jsme si konečně mohli naplno užít plesovou sezonu. A navíc se můžeme těšit na další **kulturní a společenské akce**. Jen namátkou připomenou očekávané tradiční akce, jako například oblíbený Jarmarktour a Běh městem v dubnu a Muzeum a tradice a Den matek v květnu. V dubnu si pro nás navíc připravila kulturní komise vystoupení divadla Nejenxmíchu a koncert k devadesátinám lidového skladatele Jožulky Uhra. V letošním roce si rovněž připomínáme 140. výročí založení dobrovolných hasičů v Lanžhotě. Oslavy si současní členové připravili na konec května a věřím, že to bude zajímavé.

Letošní rok začal pro naši republiku poměrně zásadním krokem – volbou nového prezidenta. Přejí mu, a tím i nám všem, aby svůj úřad vedl důstojně a s rozvahou i s ohledem na všechny občany. A hlavně, přejme si, ať utichnou zbraně, nejen v Evropě, ale všude na světě. Protože v dnešním globálním světě jsou problémy jiných lidí v podstatě problémem všech.

Proto také přejí všem, bez rozdílu, hodně štěstí a ať se daří!

Mgr. Ladislav Straka

Výpis z usnesení z 2. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot

**konané dne 20. 12. 2022 v zasedací místnost MěÚ Lanžhot, I. patro,
Náměstí 177/2, Lanžhot od 19:00 hod.**

- Z/2/22/1** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navržený program jednání
- Z/2/22/2** Zastupitelstvo města Lanžhot určuje ověřovateli zápisu pana Jiřího Bartoše a Mgr. Marka Uhlíře a zapisovatelku paní Annu Moučkovou
- Z/2/22/3** Zastupitelstvo města Lanžhot bere na vědomí plnění rozpočtu města Lanžhot k 30. 11. 2022
- Z/2/22/4** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje
- investiční záměry města Lanžhot na rok 2023 (příloha č. 1)
 - rozpočet města Lanžhot na rok 2023 (příloha č. 2)
 - střednědobý výhled města Lanžhot na období 2024-2025 (příloha č. 3)
- Z/2/22/5a** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace na činnost pro rok 2023 v oblasti volnočasových aktivit dětí a mládeže v oblasti tělovýchovy a sportu ve výši 2.684.000 Kč a uzavření Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot č. D/12/2022 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot se sídlem Na Šlajsi 35, 691 51 Lanžhot, IČ 185 10 973, která je uvedena v příloze č. 1 tohoto materiálu.
- Z/2/22/5b** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace na činnost pro rok 2023 v oblasti volnočasových aktivit osob v oblasti tělovýchovy a sportu ve výši 2.136.000 Kč a uzavření Smlouvy o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot č. D/13/2022 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot se sídlem Na Šlajsi 35, 691 51 Lanžhot, IČ 185 10 973, která je uvedena v příloze č. 1 tohoto materiálu.
- Z/2/22/5c** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje navýšení veřejné finanční podpory/dotace pro rok 2022, z celkové částky 2.318.800 Kč je nová výše poskytnuté dotace 2.368.800 Kč, a uzavření Dodatku č. 1 ke smlouvě o poskytnutí veřejné finanční podpory/dotace z rozpočtu města Lanžhot č. D/11/2021 s Tělovýchovnou jednotou Sokol Lanžhot se sídlem Na Šlajsi 35, 691 51 Lanžhot, IČ 185 10 973, který je uveden v příloze č. 1 tohoto materiálu.
- Z/2/22/6a** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje výši odměn neuvolněným členům zastupitelstva města za výkon funkce člena zastupitelstva města, člena rady města, předsedy výboru zastupitelstva města, předseda komise rady města, člena výboru zastupitelstva města, člena komise rady města, člena školské rady dle předloženého návrhu (příloha č. 1) s účinností ode dne 20. 12. 2022.

- Z/2/22/6b** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje mimořádnou odměnu neuvolněným členům zastupitelstva ve výši 2880 Kč.
- Z/2/22/6c** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje mimořádnou odměnu neuvolněným členům rady města ve výši 10.800 Kč.
- Z/2/22/6d** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje další odměnu členům kulturní komise za zabezpečování organizačních a pořadatelských prací při realizaci kulturních programů, spolupráci s příslušnými agenturami, kulturními institucemi a občanskými sdruženími a spolky, ve výši 150 Kč/hod.
- Z/2/22/6e** Zastupitelstvo města Lanžhot vyslovuje souhlas se vznikem pracovněprávního vztahu mezi městem Lanžhot a členem Zastupitelstva města Lanžhot Ing. Alešem Uhrem.
- Z/2/22/6f** Zastupitelstvo města Lanžhot vyslovuje souhlas se vznikem pracovněprávního vztahu mezi městem Lanžhot a členem Zastupitelstva města Lanžhot panem Josefem Říhou.
- Z/2/22/7** Zastupitelstvo města Lanžhot volí
- dnem 20. 12. 2022 člena (členku) Finančního výboru Zastupitelstva města Lanžhot Ing. Josefa Haluzu, paní Růženu Polínkovou, Dušana Radoně, Ing. Lucii Bartošovou, Františka Kočárka a Bc. Miroslava Ferstla;
 - dnem 20. 12. 2022 člena (členku) Kontrolního výboru Zastupitelstva města Lanžhot Ing. Annu Strakovou, pana Pavla Cipryse, MgA. Ondřeje Chalupského, Ing. Zdeňka Kořínka, paní Růženu Vališovou, paní Ludmilu Darmovzalovou, Mgr. Romana Konráda a Mgr. Zdeňku Kubíkovou.
- Z/2/22/8** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje nominaci Mgr. Ladislava Straky, starosty města Lanžhot, do funkce člena dozorčí rady akciové společnosti HANTÁLY, a. s., se sídlem Hlavní 666, Velké Pavlovice, IČ 42324068.
- Z/2/22/9** Zastupitelstvo města Lanžhot schvaluje
- koupi pozemku parc. č. 1268/184 zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav na LV č. 289 pro obec a k. ú. Lanžhot od vlastníka *** za zastupitelstvem města schválenou cenu, v celkové výši 580.200 Kč;
 - ukládá starostovi města Lanžhot vypracovat návrh smlouvy podle bodu a) tohoto usnesení, tuto smlouvu jménem města uzavřít a podat příslušnému katastrálnímu úřadu návrh na vklad vlastnického práva podle této smlouvy do katastru nemovitostí.

Společenská kronika

Martina Srholtová,
matrikářka

Narozené děti

Tomáš Kaván
Matyáš Kounický
Dominik Hrabica
Tamara Rozehnalová
Rafael Klásek
Hortenzie Vodičková

Občany dožívající se významných životních výročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím, písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před uzávěrkou zpravodaje.

Za pochopení děkuji.

Statistika obyvatel

	2022	2021
Stav k 1.1.	3680	3693
Narození	33 (13 děvčat, 20 chlapců)	42 (23 děvčat, 19 chlapců)
Úmrtí	39 (19 žen, 20 mužů)	67 (34 žen, 33 mužů)
Přihlášení	60	77
Odhlášení	69	65
Stav k 31.12.	3665	3680

Obřady v Lanžhotě

Děti na vítání	2022	32	
	2021	50	V roce 2020 bylo jednou, v roce 2021 + děti z roku 2020
Jubilejní svatby	2022	8	celkem 18 – 8x 50 let, 7x 55 let, 1x 60 let, 2x 65 let
	2021	22	celkem 17 – 10x 50 let, 5x 55 let, 2x 60 let (2021+2020 - 22 párů na slavnosti)
Svatby	2022	21	3 kostel, 1 obřadní síň, 10 U Bartošů, 4 u Kyjovky, 2 Na Hvězdě, 1 doma
	2021	22	3 kostel, 2 obřadní síň, 11 U Bartošů, 5 u Kyjovky, 1 doma
Pohřby	2022	39	28 obřadní síň, 7 kostel, 4 bez obřadu
	2021	54	31 obřadní síň, 23 kostel

Úmrtí

Marie Švirgová 86 let
Marie Černá 86 let
Zdeněk Trubač 74 let
Bedřich Čvanda 74 let
Milada Trčková 73 let
Jaroslav Bartoš 61 let
Anna Kadlíčková 62 let
Milan Luc 67 let
Blažena Poláchová 90 let
Michal Fečkanin 83 let
Ludmila Ciprysová 83 let
Josef Holobrádek 80 let
Jozef Jágrik 55 let

Jubilejní svatby - výzva

„Hrdličko moje, přisedni blíž,
kolik že roků spolu jsme již?“

Tímto krátkým veršíkem v úvodu bych chtěla oslovit všechny manželské páry v Lanžhotě.

Jistě většina z Vás ví, že město Lanžhot každoročně pořádá malou slavnost zakončenou společným obědem a posezením. Na tuto slavnost jsou zvány manželské páry, které v daném roce mají jubilejní výročí svatby, tedy společných 50, 55, 60, 65... let života.

Přesto, že se Vám může zdát, že v dnešní „digitální“ době a díky všemožným registrům o Vás víme všechno, věřte, že tomu tak není. Přehled všech uzavřených sňatků v konkrétním roce nikde nezískáme. Tuto informaci můžu zjistit jen u těch manželských párů, které měly svatbu v Lanžhotě a zápis o ní najdu v naší matriční knize.

Těmto párům posílám na uvedenou slavnost pozvánku. Ostatní páry (a mohou potvrdit, že je jich čím dál tím více), které měly svatbu někde jinde nebo se do Lanžhota přistěhovaly až po svatbě, jsou o toto pozvání ochuzeny a možná si pak myslí, že nejsou vítány. Opak je pravdou. Každý rok uveřejňujeme výzvu, že se tyto páry mají přihlásit na městském úřadě. My Vás rádi uvidíme. A proto Vás chci poprosit i touto cestou, abyste se nám manželé nahlásili.

Oslovuji i příbuzné těchto párů, a to i těch, které budou mít výročí v následujících letech a vědí, že oni sami by se nepřihlásili, aby nám dali vědět. My manželům pozvánku pošleme a zda budou chtít přijít, bude jenom na nich.

Letošní prosím nahlásit do konce dubna 2023.

Děkuji.
Martina Srholtová
Tel.: 519 325 985
srholtova@lanzhot.cz

*Za všechnu starost, mozolnaté ruce,
za všechny vrásky i za dobré srdce,
za dobré činy, jež jste vykonali,
za dcery, syny, jež jste vychovali,
za to všechno dík.*

Hasiči Lanžhot Vás zvou na

Hasičskou zábavu

k výročí založení 140 let (1883 – 2023)

27.5.2023 | 20.00 HOD.

v sále restaurace Podlužan

hraje skupina
Křídla

Vstupné **200,-**

bohatá tombola
Rezervace na číslech:
775 917 786
723 451 309

TJ Sokol Lanžhot Vás zve na koncert

**LĚTO V LA
ZACÍNÁ
NA ŠLAJSI**

1 | 7 | 2023

Účinkují: **od 19:00**

KATARÍNA KNECHTOVÁ
FIVE LIVE | ŠROUBY A MATICE
DJ BENADA

Vstupné základní a junior

Kulturní akce

1. 4.	Jarmarktour - z garáže do garáže
2. 4.	Uklidíme Česko, uklidíme Lanžhot
9. 4.	Velikonoční zábava
30. 4.	Běh městem
14. 5.	Den matek
14. 5.	Muzeum a tradice s Petrou Burianovou
27. 5.	Hasičská zábava
xxx	Den dětí
1. 7.	Léto v LA začíná Na Šlajsi - koncert Five Live, K. Knechtová a Šrouby a Matice
5. 7.	O pohár města Lanžhot - hasičské závody
9. 7.	Krojový výlet
25.-27. 7.	Letní kino
29. 7.	Westernové závody

Informace o odpadovém hospodářství města Lanžhot za rok 2022

Věra Hrubá

V našem městě je pravidelně svážen směsný odpad ze zhruba 1600 odpadových nádob a bio odpad z 1050 bio nádob. Veškerý vytríděný odpad lze odkládat na Sběrném dvoře Lesíček. Barevné a čiré sklo lze odkládat do kontejnerů u nákupního střediska COOP na ulici Masarykova a na autobusovém nádraží.

Na sběrném dvoře je možné odložit do sběrných nádob následující vytríděné druhy odpadů.

Zdarma:

- papír (čistý papír, karton, lepenka, noviny, časopisy, obálky, sešity)

- nápojové kartóny (obaly od džusů, smetany, mléka, omáček)
- plasty (PET lahve, sáčky, fólie, polystyren, kelímky, krabičky, výrobky z plastů)
- sklo (lahve od nápojů, nádoby, tabulové)
- železný šrot
- kovové obaly od potravin i ostatní kovy
- potravinářský olej a tuk

- nebezpečné odpady (barvy, laky, zářivky, baterie)
- elektroodpad (spotřebiče aj.)
- bioodpad (tráva, listí, drobné větve)

Za drobný poplatek:

- lakované rámy dveří a oken, nábytek, koberce, matrace (1 postel) 20 Kč/kus
- větší kusy (např. sedací souprava) 40 Kč/kus
- odpad s obsahem azbestu 1.000 Kč/t
- pneumatiky do velikosti R21 (Avie) 10 Kč/kus
- v malém množství těž stavební suť (stavební kolečka, ruční dvoukolák, vozík za osobní auto)

Větší množství demoličního odpadu či suti je potřeba domluvit s firmou, která provádí odvoz tohoto odpadu na skládku,

např. AVE CZ Břeclav, Hantály, a. s., D. Hodonský, Maška Tvrdonice.

Sběrný dvůr je místem zpětného odběru, a proto jsou občané povinni se při ukládání odpadů řídit pokyny obsluhy sběrného dvora.

Vytríděné složky odpadu jsou po odvozu svozovou firmou dotřídovány a využívány. Směsný odpad je ukládán na skládku. Bio odpady, které sváží firma Hantály, a. s., jsou odváženy na kompostárnu a po procesu zkompostování se nám vrací ve formě rašeliny. Kovy jsou odevzdány jako druhotná surovina. Za třídění odpadů dostává město peněžitou odměnu od firmy EKO-KOM, Asekol a Elektrowin dle vytríděného množství.

V roce 2022 občané našeho města vyprodukovali množství odpadů, které je uvedeno v tabulce. Pro srovnání uvádíme údaje za roky 2017 - 2022:

druh odpadu / množství v t	2017	2018	2019	2020	2021	2022
motorové oleje				0,28	0,36	0,93
stav. s obsahem azbestu	3,44	4,54	5,5	16,66	6,98	4,40
papír a lepenka	45,6	46,7	60,36	67,83	65,09	76,09
sklo		42,06	36,2	44,71	44,84	43,78
jedlý tuk a olej					1,17	1,56
barvy, lepidla	3,2	4,4	2	2,89	1,91	2,35
plasty		22,11	24,14	26,16	25,79	24,56
kovy		19,6	26	22,9	31,11	23,9
bio odpad		376	346	363,5	390,7	431,5
směsný odpad	577	560,8	584	594,6	613,9	571,0
objemný odpad	198	208,5	177,5	199,1	179,2	178,0

NÁKLADY ODPADOVÉHO HOSPODÁŘSTVÍ ZA ROK 2022

Firma AVE CZ	1.820.090 Kč
Firma Hantály, a. s.	654.647 Kč
Provoz sběrného dvora	508.544 Kč
Pytle na tříděný odpad	150.173 Kč
Náklady na odpadové hospodářství celkem	3.360.747 Kč

PŘÍJMY Z ODPADOVÉHO HOSPODÁŘSTVÍ ZA ROK 2022

Místní poplatky za komunální odpad	1.835.264 Kč
Uložení suti a velkoobjemového odpadu	48.320 Kč
Prodej železného šrotu	74.518 Kč
Odměny od EKO-KOM, Asekol, Elektrowin	376.979 Kč
Příjmy z odpadového hospodářství celkem	2.215.244 Kč

MINIMALIZACE**A PREVENCE VZNIKU ODPADŮ**

Nejúčinnějším nástrojem při snižování produkce odpadů je osvěta a motivace občanů. V roce 2022 činily celkové náklady na odpadové hospodářství města Lanžhot 3.360.747 Kč. Celkové příjmy tvořily 2.215.244 Kč. Město Lanžhot tedy doplácí ze svého rozpočtu na odpadové hospodářství částku 1.145.503 Kč, což činí 34 %.

Za rok 2021 město Lanžhot vyprodukovalo 1.392 tun odpadu a v loňském roce 1.358 tun. Podle zákona o odpadech musí všechny obce v ČR v roce 2025 vytrdit minimálně 60 % z produkovaného komunálního odpadu. Za rok 2022 město Lanžhot vytrídilo 58 % odpadu. Plán na snižování produkce odpadů je shodný s plánem z roku 2021.

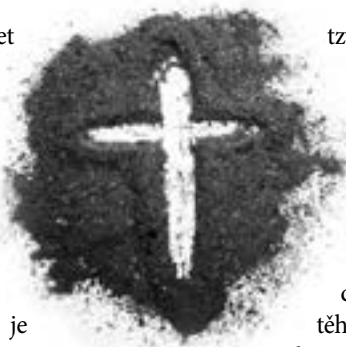
ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Duchovní zamyšlení

P. Robert Prodělal, farář

Postit se? A dnes? A čtyřicet dnů? A proč vlastně? Pokud se dnes ještě postíme, tak se k půstu stavíme většinou jako k něčemu, co je negativní, protivné - i když snad nutné, asi tak, jako když lékař předepíše dietu.

Ale... ta čtyřicítka - jednak je to symbolické (40 je číslo zkoušky), jednak to má svůj význam pro tělo. Čtyřicet dnů představuje

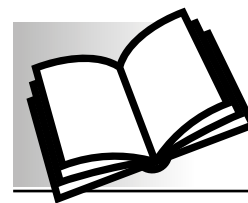
tzv. biorytmus. Během nich se totiž v těle vymění všechny látky. Tato doba je zvláště důležitá v životě ženy, která se stala matkou - v průběhu tzv. „šestinedělí“ se navrácí anatomické a fyziologické změny jejího těla do normálního stavu před těhotenstvím. Za čtyřicet dní se tak může změnit celá kompozice člověka - obzvláště když změnil svůj životní styl.

To je přírodní zákon, který když se využije, ohromným způsobem člověku pomůže.

Křesťané před velkými svátky - před Velikonocemi a Vánocemi - využívali těchto čtyřiceti dnů (i advent trval šest neděl) k proměně celého člověka. Předtím byl masopust - poslední příležitost se vyřádit, ale nejen to. Když se na to podíváme z hlediska stravování, před adventem končila doba požitelnosti určitých pokrmů. Končil podzim a místo čerstvých potravin nastupovaly zásoby, které se nekazily nebo se daly konzervovat. O martinské huse se spotřebovalo poslední maso a živočišné produkty a začala se jíst rostlinná strava, převážně obilniny, luštěniny a rostlinné oleje. Všechno se vyměnilo. A stejně tak před postem. O Vánocích začaly zabijačky, venku byla zima a tak to dlouho vydrželo, ale když už těch jitrnic a jelit a sádla bylo přeci jenom na člověka dost, začal půst - a zase se úplně proměnil styl stravování. Pak Velikonoce. O Velikonocích se žehnají pokrmy - aby se lidé po tom postu nepřejídali. S pozeňnaným jídlem se...

nedělají vylomeniny. Naši předkové to neměli dieteticky zdůvodněné, ale měli to jaksí vyexperimentované. Všechny ty zvyky byly v souhlasu s přírodou, ale byly křesťanstvím, vlastně už židovstvím povýšeny na posvátno.

Čtyřicetidenní půst má tedy svůj přirozený význam, ale ten z pohledu víry není nejdůležitější. Především to má být projev darování se - Bohu a bližnímu. A jak? Naučit se zastavit a dát Bohu svůj čas, zamyslet se nad svým životem - to je něco obrovského. Dát Bohu čtyřicet dní, kdy ho mám před očima jako cíl a zbavuju se všeho, co mě od něj vzdaluje, to je něco úžasného. A zvláště v samotě. Všimněme si, jak se člověk dostane do samoty, dost často ji zaplní jídlem. A když tohle dám Bohu, tak jsem volný. A k tomu - když se něčeho zříkám, tak mi to zbyde. Dát Bohu půlku kuřete - co by s tím dělal? Ale bližní, ten by ji už potřeboval. A tak třetí bod, který charakterizuje půst, kromě omezení jídla a většího prostoru pro modlitbu, je almužna. Dávám bližnímu to, čeho se pro Boha zříkám.

MĚSTSKÁ KNIHOVNA LANŽHOT Okénko knihovny

Ať Vám to všem pálí!

Mgr. Zdeněk Gloz

Naše paměť je na vrcholu svých sil kolem 25. roku našeho života. Je to dáno evolučně, kdy nás příroda nastavila tak, že právě 25 let je délka jedné generace, člověk je na vrcholu svých sil také fyzických, je to čas na založení rodiny - další generace, pokračovatele rodu.

Splněním tohoto evolučního úkolu postupně slábnou i naše síly jak ty tělesné, tak duševní. Člověk se hůře soustředí, hůře se učí nové věci, musí na to všechno vynaložit více energie než dříve. Už nezvládáme číst knížku u zapnutého rádia a televize současně, ale

potřebujeme více klidu. Kolem 40. roku života si začínáme uvědomovat, že to už není jako dříve... Častěji hledáme klíče, mobil, brýle... Nejsme si jisti, že jsme zamkli dveře, vytáhli žehličku ze zásuvky... Spousta lidí se domnívá, že se jedná už o nějakou poruchu paměti, ale v naprosté většině případů se jedná pouze o naši nedisciplinovanost, kdy děláme věci automaticky, nevědomě, že se na ně nesoustředíme.

Je to hlavně dáno naší uspěchanou dobou, která je přesycena informacemi, ty se na nás valí ze všech stran, člověk pořád nad něčím přemýšlí, ať už nad pracovními nebo osobními starostmi, nebo třeba nad tím, co bude vařit k obědu. Dnešní člověk údajně přijme za jeden den tolik informací, jako přijal za celý rok ve 14. století. A náš mozek se ještě za tak krátký čas nenaučil si všechny informace pamatovat, je od přírody naprogramován tak, aby nám zajistil přežití a ne, aby si všechno pamatoval. Proto například, když odcházíme z domu, tak už máme v hlavě jiné myšlenky a neuvědomujeme si, zda jsme pak skutečně zamkli dveře.

Zlepšit si pozornost a další rozumové schopnosti si můžete prostřednictvím kurzů trénování paměti. Trénování paměti není zcela přesný název, spíše by se tyto činnosti měly nazývat trénink rozumových (kognitivních) schopností, protože kromě paměti (dlouhodobé, krátkodobé) a pozornosti můžeme také trénovat slovní zásobu, soustředění, trpělivost, tvořivost, logické

uvažování, prostorovou orientaci a další, což vede k lepším kognitivním výsledkům. Prostřednictvím osvojování mnemotechnických pomůcek (paměťových strategií) se učíme zapamatovat si nejrůznější informace a tím si zvyšujeme naše sebevědomí, že to s tou naší pamětí není tak špatné, když vím, jak na to. Z prvního setkání mají lidé často obavy nebo i strach, spojují si tuto aktivitu se školní docházkou, kdy je učitel hodnotil, známkoval, vyvolával a zkoušel. Na kurzech trénování paměti je vše na dobrovolné účasti a mělo by s to odehrávat v příjemné, odlehčené atmosféře. Nikdo se nezkouší, nevyvolává, nehodnotí... Vždycky říkám, že chytrému napověz a hloupého kopni a já jsem ještě nikdy nikoho nekopnul... Jediné, co se od účastníků vyžaduje, je angažovaný přístup, protože pouze tak můžeme naše rozumové schopnosti posilovat. Mozek se často přirovnává ke svaly, a když svaly netrénujeme, tak nám zakrní a stejně tak je to i s naším mozkem... Říká se, že člověk by své rozumové schopnosti měl procvičovat už od zmiňovaného 25. roku života, např. učením se nějaké nové dovednosti – cizího jazyka, tance, receptu, hry na hudební nástroj... Díky aktivnímu zapojování našeho mozku

foto Jitka Petrlová

do každodenních aktivit bohužel nedovedeme zcela zvrátit nástup neurodegenerativních onemocnění našeho mozu (dementia), avšak dokážeme oddálit projevy tohoto onemocnění.

Kurzy trénování paměti jsou vhodné pro všechny věkové skupiny, avšak nejvíce na-

vštěvované jsou lidmi seniorského věku. Velmi pozitivní přínos má také společné setkávání se, což vede k předcházení samoty, která je jedním z rizikových faktorů vedoucích ke zvýšenému výskytu demence.

V každé větě najdete jméno únorového oslavence (kdo slaví v únoru svátek)

© Paměťář

- *Náš nový soused je velký knihomil a datový expert.*
- *K narozeninám jsem dostal hever, oni kamarádi už znají mou vášeň pro auta.*
- *Několik dní odstraňovali nános bahna, kterým byl zavalen Týn nad Vltavou.*
- *Ten kastrol dři chvíli rýžákem, připálená omáčka určitě pustí.*
- *Postavil se za sloup a trikem se zmizením karet všechny ohromil.*
- *Strýc nám s radostí oznámil: „Oslava naší zlaté svatby bude v červnu.“*
- *Tašku značky O Bag i z elastického materiálu nyní nabízí v akci.*
- *Tenhle jar mi lacinu prodala sousedka, prý ho už nevyužije.*
- *Na svatební hostině starý svat o plukovníkovi mluvil až příliš dlouho.*
- *Bratranec procestoval Juban – část Filipín.*
- *Tento rok mi nevykvetla ani jedna jiřina.*
- *Otevři si k večeři ty rybičky v tomate – jsou na poliče ve špajzu.*
- *Musím se postarat o toho našeho malého dábla, že je to s ní náročné, ti nemusím vysvětlovat.*
- *Lidský vandalismus nezná mezí.*

- *Tohle tvé rádoby „dobro“ mi laskavě nevnučuj.*
- *Slyšel jsem jenom: „Oj, mírová jednání se blíží ke konci!“*
- *...lebo žena těžké jarmo, mosíš ju živit zadarmo...*
- *Dívky už začaly vít věnce, slavnosti dožitek se blížily!*
- *Ten čaj by snesl krapet rumu.*
- *Tetě se vysypala polena na nohu tak nešikovně, že má ortézu.*
- *Jejich dcera do manželství nepřinesla věna ani kousek.*
- *Přemýšlel u mírového vyjednávání o úplně jiných věcech.*
- *Každá členka souboru měla svého tanečníka.*
- *Ten primalex Andrea vyhrála v tombole na hasičském plese.*
- *Dort cukráři polevou nejprve polili a nazzdobili jedlými květy.*
- *Prodavač sundal z váhy nektarinky a zvážil ještě grepy.*
- *Když zazněl činel a představení začalo, celý sál ztichl.*
- *Soused nalil omylem do rotavátoru špatný olej.*

REGION PODLUŽÍ Okénko regionu

Ples Regionu Podluží 27. 1. 2023

Dne 27. ledna 2023 se v Moravském Žižkově roztančil celý kulturní dům. Uskutečnil se zde 18. ples Regionu Podluží. V průběhu večera vystoupily mažoretky Dejna - mistryně světa a taneční skupina Balanc. Návštěvníky jistě také potěšila bohatá tombola, ve které bylo také např. jízdní kolo, kávovar nebo masážní křeslo. K tanci a poslechu hrála DH Lanžhotčanka a kapela Rozladění mladí muži. Po celý večer zpříjemňovala náladu také CM Lašár, která vystupovala v přílehlé restauraci. Nechyběl bohatý raut a degustace vína od místních vinařů. Ples byl podpořen všemi čtrnácti členskými obcemi Regionu Podluží.

A CO SE NA PODLUŽÍ CHYSTÁ?

Jaro na Podluží je ve znamení dětských soutěžních přehlídek. Jako první z přehlídek bude již X. ročník soutěže Zpěváčci Podluží, a to 26. 3. 2023 ve Starém Podporově. Dále 22. 4. 2023 se v Hruškách uskuteční XVII. ročník přehlídky dětských folklorních souborů a dne 21. 5. 2023 se v Kosticích bude konat XV. ročník soutěže Verbíři Podluží. Tímto jste na všechny dětské soutěžní přehlídky srdečně zváni.

Verbíři Podluží

Dětské soubory Podluží

Zpěváčci Podluží

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Tří králové

Miroslava Machalová

Přesně v den, kdy podle kalendáře slaví svátek Tří králové, tedy 6. 1. 2023, se děti z naší mateřské školy již tradičně vydaly průvodem do místního kostela Povýšení svatého Kříže. Pro některé děti to byla i premiéra v kostele.

V čele průvodu šli tři králové, kteří byli vylosováni z předškolních chlapců z třídy Lesní a Palouček. Kašpar, Melichar a Baltazar oblečení v kostýmech s sebou nesli také dary Ježíškovi (zlato, myrhu a kadidlo).

Ostatní děti ze školky měly na hlavách papírové koruny. V kostele na nás čekal kostelník J. Tuček a katecheta V. Hostinová, která poutavě dětem k tématu vše řekla a ukázala. Děti zaspívaly vánoční písně a každý vhodil nějakou tu korunku andělíčkovi u jeslíček, který se jim na oplátku poklonil.

Dětem se nejvíce líbil betlém, pozorně si prohlížely postavičky lidí, zvířátek a poznávaly také některé známé budovy.

Za zvuku varhan, na které nám zahrála koledy naše paní učitelka M. Šuláková jsme se postupně vyfotili. Naše návštěva kostela byla u konce a my jsme se vraceli zpět do školky.

Karneval

Alena Osičková

Únor je měsíc zábavy, a tak to nebylo jinak ani letos, kdy pořádalo Město Lanžhot ve spolupráci s mateřskou školou karneval, na který se děti moc těšily. O zábavu a program se postarala divadelní společnost Netratrdlo. Téma karnevalu se neslo v duchu pirátů a princezen a jejich cesty za pokladem, kdy děti plnily různé úkoly, které měly na mapě, jako lovení ryb, tanec, kreslení, hádání hádanek, podlézání pod lanem a spoustu dalších, aby dopluly až k pokladu. Při některých aktivitách byla potřebná pomoc rodičů, kteří určitě děti potěšili nejvíc, když si spolu s nimi zatančili. Děti plnily všechny úkoly s chutí a zápallem a díky tomu dopluly až k pokladu. Bez čeho si děti určitě karneval neumí představit jsou masky, a tak během celého karnevalu se děti mohly nechat vyfotit ve fotokoutku a mít tak památku na to, jak byly třeba za piráta, princeznu, prince, je-

žečka a spoustu dalších nápaditých kostýmů a masek.

Fašank ve školce

Markéta Šuláková, Martina Kužmová

V loňském roce jsme obnovili ve školce tradici slavení fašanku. Letos jsme kvůli jiným akcím museli končiny, jak se také fašanku říká, slavit již ve čtvrtek 16. 2. 2023.

Děti i paní učitelky si nachystaly kostýmy a hned ráno jsme vyrazili průvodem na náměstí. Samozřejmě, že jsme cestou zpívali a hráli, i když jen na rumba koule, klepačky a bubínek, ale veselo musí být, to k fašanku patří. V čele průvodu nesly starší děti basu a nechyběl ani medvěd. Po zazpívání u radnice jsme požádali místostarostku o svolení pořádání fašankového veselí. To jsme obdrželi a k tomu také kus uzeného masa a klobásu, které nám napíchla na řezníkovu šavli. Poté se veselý průvod vydal k hostinci U Bartošů, kde nás přivítal hospodář v kroji a po pěkném koledování nás též obdaroval a dovolil,

abychom pobyli a posvačili. Děti měly na zahradě hospody přichystaná stanoviště s úkoly. Vyzkoušely si „špejlování jitrničky“, „pečení koláčků“, házení „koblihou“ po šaškovi, skákání přes šavli, překonávaly překážky při stavbě hnízda pro slepice a další. Po dobře vykonané práci se děti posilnily nejen vykoledovanými uzeninami, teplým čajem, ale také ochutnaly boží milosti, které k masopustu neodmyslitelně patří.

foto Miroslav Petrla

Cesta zpět do školky probíhala sice unaveněji, ale s veselou písní na rtech.

Dětem se fašankové veselí moc líbilo už proto, že se mohly obléci za různé masky, ochutnat dobroty a vyzkoušet si „staré“ dobové činnosti. Také bychom chtěli poděkovat rodičům, že s dětmi masky připravili a většinou to byly masky tradiční, masopustní.

Obrovské děkuji patří také Miroslavu Petrlovi za krásné fotografie a Břetovi Osíčkovi za zapůjčení prostor.

MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA LANŽHOT
Okénko školy
 tel.: 519 336 207
 www.zslanzhot.cz

f Masarykova základní škola Lanžhot

f Knihovnička MZŠ Lanžhot

f Klubko News

Škola v novém kalendářním roce

Eva Klvaňová

Vzápětí po oslavách příchodu nového kalendářního roku se žáci vrátili do školních lavic, aby zúročili získané vědomosti a zvládli na konci ledna zakončení 1. pololetí.

Vědomostní soutěže

V tomto čtvrtletí dobíhala školní kola olympiád, na matematickou, logickou, dějepisnou, zeměpisnou a v českém jazyce navázala olympiáda v anglickém jazyce. Nejlepší žáci postoupili do okresního kola těchto soutěží. Jsou to především žáci posledního devátého ročníku, jimž díky jejich aktivitě přibudou body i do hodnocení pro příje-

Vítězky olympiády v anglickém jazyce

tí na střední školu. Mezi ně patří Ondřej Didov (zeměpis), Jan Holobrádek (dějepis), Michal Seda (šachy), Vojtěch Steiner (dějepis), Eva Spevářová (český jazyk), Alena Kostková (český jazyk). Z mladších ročníků připomenou postup Jakuba Nečase (matematika), Jany Omastové (matematika), Sofie Vaidové (matematika), Liliany Rabušicové (anglický jazyk), Martina Procházky (zeměpis).

Sportovní akce

Naplno pokračují pohybovky pro školy ve sportovní hale, kterých se účastní první a druháci. Žáci 2. a 3. ročníku splnili 10 lekcí plaveckého výcviku a zakončili ho závěrečnými závody. Závod plaveckých štafet mezi základními školami z okresu, kde nás budou reprezentovat právě plavci z těchto ročníků, se uskuteční až v květnu.

V lednovém termínu se podařilo uspořádat lyžařský výcvikový kurz v Kunčicích pro žáky 7. ročníku. Všude v okolí sjezdovky to vypadalo na pořádné jaro, ale svah byl upravený, a tak se lyžovalo a částečně i snowboardovalo po celou dobu na umělém sněhu.

Vybraní žáci zvládli dva tréninky na veslařských trenažerech. Jeden se odehrál v tělocvičně, druhý přímo v Slováckém veslařském klubu v Břeclavi, oba pod vedením veslaře Josefa Akaie. Poté úspěšně veslovali na okresním přeboru škol ve veslování v rámci projektu Česko vesluje. Dařilo se jim na tratích dlouhých 500 m, ale i ve štafetách 4x100 m. Přivezli odtud pět medailí.

Některé hodiny tělesné výchovy navštívil Michal Kváš, trenér soukromé školy bojových sportů. Žáci měli možnost si vyslechnout, co sebeobrana představuje, jak se bránit v případech, kdy jsme napadeni

slovním, či fyzickým agresivním útokem. V praxi si vyzkoušeli základní obranný postoj a jednoduché sebeobrané praktiky.

Poznávací výjezdy a projekty

V rámci vzdělávacího projektu Svět kolem nás zhlédli šestáci promítání Tanzanie – divoké srdce Afriky. Kinoprojekce probíhala formou prolínání fotografií a vi-

dea. Celým programem naživo provázeli dva moderátoři, kteří se osobně účastnili natáčení.

Stejně třídy se v únoru vydaly na výlet do Moravského zemského muzea a do planetária v Brně. Expozicemi muzea na Zelném trhu žáky provedl a výklad o zajímavých archeologických nálezích si připravil pan učitel Jakub Šumbera. V planetáriu žáci zhlédli zajímavý výukový film, mohli

si zahrát kvíz s otázkami zaměřenými na vesmír. Jednu z otázek dokázali bezchybně zodpovědět jen naši žáci. Znali správnou odpověď na otázku, která planeta Sluneční soustavy se nejvíce podobá Zemi.

Žáci 8.A stihli ukončit pětidílný projekt #dyckyLanžhot připravovaný Terezou Kořínkovou. Uskutečnila se část věnovaná lidové architektuře Ty lanžhotské chaúpečky a část Zařehťali koně, ta byla zaměřená na využití koní k práci na poli a v lese, ale i k zábavě při odvodu chlapců na vojnu, převoz máje na hody aj.

Kultura a společenský život

Pokračují Etické dílny pro jednotlivé ročníky, do konce školního roku proběhnou ve všech třídách. Jde o programy primární prevence, které zábavnou formou pomáhají budovat charakter dětí a dospívajících a předcházet jejich rizikovému chování.

Společnost Podané ruce přijela za osmáky s preventivním programem Alkohol, nikotin a marihuana.

V lednu se uskutečnil pro všechny školní ročníky literární program se spisovatelkou Michaelou Fišarovou a hercem Miroslavem Reilem. Pro každou věkovou skupinu byla připravena dramatická ukázka z vybrané knížky, od které se pak odvíjela celá beseda. Součástí besedy bylo také přiblížení tiskářského procesu a začátky literární kariéry paní Fišarové.

V únoru jsme vyjeli do Městského divadla v Brně na muzikál Matilda, určený pro žáky 5. – 9. ročníku. Příběh nese jméno podle své hlavní hrdinky. Matilda je malá dívka, která teprve nastupuje do školy, ale navzdory problematickému rodinnému zázemí je talentovaná, miluje čtení a také

má neobvyklý magický dar telekineze. Díky svému speciálnímu nadání a laskavé povaze pomůže vyřešit osobní problémy slečny Honeyové, učitelky, u níž nalezneme nejen pochopení pro svou čtenářskou vášně, ale i potřebnou lásku a něhu, jichž se jí ve vlastní rodině nikdy nedostávalo.

Příhody včelích medvídků v kině Koruna byly určeny naopak našim nejmladším žákům, prvňáčkům. Kdo by neznal brášky Brumdu s Čmeldou a jejich dobrodružství, která zažívají se svými kamarády - Cvrčkem s rozladěnými housličkami, měňavým broukem Kvapníkem, který pořád někam pospíchá, parádivou Čmelinkou a strašákem Pučmeloudem. Moc se dětem líbily naživo zpívané známé písničky.

Do třetice zhlédli divadelní představení čtvrtáci a pátáci, šlo o známou pohádku Little Red Riding Hood, hranou z 60 % v angličtině. Ač to byla všem známá pohádka, tak toto zpracování z větší části v angličtině, bylo velmi zajímavé. Žáci si zopakovali některá slovíčka, slovní spojení, fráze. Divadelníci vtipně pojali kulisy a vložili moderní písničky.

I žáci sami se zapojují do soutěží jako herci a zpěváci. Jednou z příležitostí byla soutěž Anglická píseň, kterou organizovala především paní učitelka Marie Jirmanová. Přečtěte si, co o soutěži napsala do školního časopisu Klubko: Posílit sebevědomí žáků, talentovaným dodat odvalu účastnit se soutěží a také si užít krásnou atmosféru v měsíci únoru, kdy slavíme svátek sv. Valentýna. To byly hlavní důvody k uspořádání školní soutěže The English song. Vyučující anglického jazyka a hudební výchovy pomohli žákům s výběrem vhodné písně a přípravou, protože se sna-

žili povzbudit nejen nadané zpěváky, ale také žáky s výbornou výslovností. Nebylo vůbec jednoduché motivovat a vybrat soutěžící, jelikož se jedná o novou soutěž, které se zatím dříve nikdo nezúčastnil. Zrovna tak nebylo jednoduché vybrat vítěze ve dvou kategoriích. Tady jsou krátká hodnocení některých soutěžících a vítězů:

„Určitě bych v této soutěži pokračovala i příští rok. Moc se mi to líbilo a jsem ráda, že jsem se mohla zúčastnit.“ Alexandra Rozehnalová

„Myslím, že nápad není špatný. Bylo to něco nové, a tak jsem to zkusila.“ Eliška Chasé

„Myslím, že to byla dobrá soutěž a rozhodně se není čeho bát.“ „Ano, souhlasím.“ Karolína Omastová a Adéla Machalová

„Soutěž byla OK, ale asi bych příště nešla, protože mám sice pěknou výslovnost,

nemám ale pěkný hlas. Jinak soutěž byla super.“ Eva Steinerová

„Nebylo to něco jako Československo má talent, bylo to mnohem jednodušší, soutěž byla jinak v pohodě.“ Katrin Hružová

Samostatnou zmínku si zaslouží letos už 17. reprezentační ples školy, který se uskutečnil po dvouleté nucené přestávce v pátek 24. 2. 2023 v prostorách restaurace Podlužan. Ples byl zahájen polonézou, o kterou se postarali žáci 9. a 8. ročníků. K tanci a poslechu hudby hrála skupina The Teachers Band a cimbálová muzika Hudci. Byla také připravena ukázka latinsko-amerických tanců od profesionálních tanečníků. Dále vystoupili N.C.O.D. Lanžhot a HVK. Zpestřením byla bohatá tombola.

foto archiv ZŠ

Josef „Jožulka“ Uher

redakce

Dne 1. 3. 2023 oslavil krásné životní jubileum 90 let Josef Uher. Pan „Jožulka“, jak mu všichni říkáme, neměl lehký život. Jako 12letému klukovi mu v roce 1945 vybuchl v rukách dělostřelecký granát. Přišel o pravou ruku a na levé zdeformované mu zůstaly čtyři prsty bez palce. To mu znemožňovalo hrát na své oblíbené housle, proto se začal věnovat fotbalu, který miloval. V roce 1949 byl vybrán jako král střelců do reprezentační jedenáctky brněnského kraje. Bohužel mu jeho slibnou kariéru

navždy zhatila v roce 1950 TBC plic. To ho ale nezlomilo a už v roce 1952 napsal svou první hudební skladbu Veselý chlapec.

Byl velmi činorodý. Tricet let byl jednatel lanžhotské organizace Svazu invalidů, 10 let funkcionářem fotbalového oddílu Sokol Lanžhot, trenérem dorostu i organizátorem turnajů uličních fotbalových jednáctek. Zároveň byl také více než 10 let čle-

nem Vlastivědného a muzejního kroužku při Osvětové besedě. Mezi lety 1960-1970 autorsky tvořil programovou náplň oblíbených Besed nad kronikou. Jožulka rovněž přispíval svými články do lanžhotského zpravodaje i do mnohých jiných časopisů.

Jožulkova široká hudební tvorba obsahuje více než 400 různých skladeb písňového, tanečního i šansonového charakteru. Mezi

nejznámější patří Zpívali mužáci pod kaštanem, V tej staré forotě, Nalomená haluzečka, Vínko červené a jiné.

V roce 2019 předalo vedení města Lanžhot Jožulkovi ocenění Osobnost města Lanžhot za celoživotní přínos v oblasti kultury, tradic, folkloru, skladatelské a literární činnosti, publicistiky a žurnalistiky.

Pane Jožulko, přejeme všechno nejlepší a hodně zdraví!

Odešla lidová maléřečka

Marie Petřlová

*Rodnou Moravu jsi tolik milovala,
od Boha vzácný dar jsi dostala do vínku,
v tvém krásném díle, do něhož jsi celé své srdce dala,
nám zachovala věčnou vzpomínku*

Když se den probudí z červánků a protější dům ozáří slunce, stále vidím moji kamarádku Marii Švirgovou vycházet z něj v nažehlených sukních a vzorně uvázaném šátku nastrojenou do kostela. O jejím lidovém umění již toho tolik zveřejnila média, že se zmíním jen stručně.

V roce 2013 na popud Dagmar Benešové sestavila vzory ornamentů pro publikaci Omalovánky ornamentů z Podluží. Současně vedla v břeclavské knihovně kurzy malování lidového ornamentu.

Rok 2017 je významný tím, že obě ženy dostávají pozvání do USA do Atlanty a Washingtonu, kde v českých školách učí děti malovat. Po úspěšném pracovním výletě za rok odlétají do New Yorku. Největším zážitkem pro Marii byla prohlídka budovy OSN, vidět sochu Svobody a památník bývalých Dvojčat, který představuje ptáka, jehož trup připomíná letadlo s křídly.

V říjnu 2018 jí Město Lanžhot uděluje cenu Osobnost města za celoživotní přínos v oblasti folkloru, udržování lidových tradic a šíření ve světě. Příštím rokem (2019) přebírá od hejtmána B. Šimka Cenu Jihomoravského kraje za přínos v oblasti folkloru. Třetí cestu za oceán absolvovala v obdivuhodných 84 letech. Opět s paní Benešovou ve státě Iowa v městě Cedar Rapids se podílely na výstavě Strážkyňe moravského dědictví. Vždycky se přišla

podělit o dojmy a zážitky a nezapomněla mi přivést nějakou maličkost. Zdálo se, že čím byla starší, stávala se čilejší a aktivnější. Byla velkou ctitelkou Panny Marie. Ještě před rokem zvládla cestu na pouť politických vězňů na sv. Hostýn.

Paní Marie Švirgová se narodila jako Svačinová 2. 7. 1936. Bratr František již zemřel, mladší sestra Ludmila jí byla v době nemoci velkou oporou. Tatínek byl zedník, aby se rodině lépe žilo, chodil po

foto z archivu rodiny Švirgovy

práci na fušky. Přesto, že měla dětství poznamenáno válkou, vzpomínala, že bylo pěkné i bez televize, mobilů a počítačů.

V roce 1951 ukončila školu a šla pracovat do Šohaje, kde šila pánské košile. Později přešla na pilu. Do důchodu odcházela z Lanžhota z přidružené výroby při JZD. Šít, vyšívát a malovat se naučila od sousedky Pyskaté. S maminkou vyšily soupravu ke kroji ručně na rému. Sestavování ornamentů se jí stalo velkou zálibou a celoživotní náplní. Její ornament zdobí mašle, šátky, keramické, skleněné a dřevěné předměty a žudra. Ochotně také malovala štolky pro kněze a pro Otce Roberta dva ornáty, které si na církevní slavnosti rád obléká. Folklor a dechovka jí přirostla k srdci, tak začala chodit v kroji k muzice. Tam poznala budoucího manžela Pavla, za kterého se v roce 1957 provdala. Měl dobré zaměstnání u MND Hodonín. V roce 2017 oslavili 60 let šťastného spo-

lečného života, ale pak v témže roce zemřel. Vychovali spolu syny Pavla (1962) a Petra (1967). Od malička jim vštěpovala lásku k našim zvykům a tradicím. Dělalí jí radost, že chodili v kroji a oba stárkovali. Dočkala se šesti vnoučat a od vnučky Kristýnky pravnoučka Patrička. Říkala mi, že se těší, až bude oblékat do kroje za rok vnuka Tomáška a povzdechla si: „Jestli sa teho dožiju.“ Život paní Švirgové byl bohatý a činorodý. Pečení a zdobení perníčků byla další její záliba. Vytvořila betlém s postavkami v krojích a k Velikonocům velká perníková vejce, do kterých po upečení vložila překvapení. Ušila vnukům na Tři krále oblečení, v kterém s námi chodili koledovat. V době koronaviru šila roušky pro rodinu a známé. Ráda zpívala, poslouchala písničky na Šlágru a vymalovala pro televizní studio žudro. V jeho pořadech často vystupovala s manželi Osičkovými. V poslední době ji návštěvy novinářů a re-

portérů TV unavovaly, ale vždy je přivítala s úsměvem a pohostila přegulovanými koláčky. Byla vždy přirozená a svá.

Měla mnoho přátel a známých, kteří se s ní přišli rozloučit. Po 22 letech se jí plnil sen a slib, který dala Aničce Švirgové, že se postará o obnovení ornamentů v kostele. Peníze získaly s paní Hostinovou od sponzorů a farníků. Měla jít do nemocnice, ale říkala mi, že musí vydržet, až se začne s malbou v kostele. Po návratu z nemocnice byla šťastná a velmi pyšná, že děvčata, která učila malovat, odvedla takovou krásnou precizní práci. Ornament se jim podařilo do hodů dokončit, aby zkrášloval lanžhotský kostel.

Na čtvrtou cestu do Ameriky si už netroufala, ale měla

v plánu navrhnout za sebe náhradu Mirku Ferstlovou, která je velmi talentovaná a kurz malování svérázu dobře vedla. V říjnu byla Marie nominovaná se čtyřmi dalšími na Cenu Ď, do jejíhož projektu se zapojili žáci 8.B s panem učitelem Kosíkem. Bylo jí líto, že ze zdravotních důvodů do Prahy do Národního divadla nemohla jet. Byla překvapená, když jí pan učitel telefonoval, že se stala absolutní vítězkou. Až jí pan učitel s žáky cenu přinesli, s dojetím a slzami v očích mi ji ukazovala. Byla pokladem pro svoji rodinu. Její lásku, péči a starostlivost jí rodina splácela po dobu nemoci. Nemohu zapomenout, čím mi byla před pěti lety v době mé vážné nemoci. Vedle rodiny chodila mne navštěvovat téměř denně, povzbudila dobrým slovem a nosila mi bylinkové čaje. Chtěla mne překvapit, tak přišla 5. prosince oblečená za Mikuláše. Když se její stav zhoršil, trpělivě snášela bolesti a poprosila mne o kontakt na paní doktorku v Brně, která mne vrátila do života. Paní doktorka ji ihned s ochotou přijala a vyšetřila. Marie byla paní doktorkou velmi nadšena pro její lidskost, vlídnost a obětavost. Doufali jsme s její rodinou, že bude zase dob-

ře. Pro dobrou maminku a babičku bylo však příliš pozdě. Paní doktorka mi poslala e-mail: Je mi velmi líto, že nebylo již v mých silách paní Švirgové pomoci, řekněte rodině, že jejich maminka byla „úžasná“. Když ji před Vánoce odvážela sanitka do nemocnice, sevřelo se mi srdce zlou předtuchou, že ji vidím naposled. Vrátila se „domů“, tam, kde se stéká Dyje s Moravou, lužní lesy o dávných časech šumí, tam, kde nad vinohradem skřivan zpívá

píseň o krásné rodné zemi. V ní bude podle manžela svůj věčný sen spát a my stále vzpomínat a děkovat Bohu, že nám ji dal, že jsme ji měli. Maléřka Marie Švirgová s jeho darem svůj život bohatě naplnila a mohla odejít s dobrým pocitem, že její umění bude pokračovat v těch, kterým je předávala. Zas rozkvetete pro ni na zahrádce kvítí, které s láskou pěstovala a sluneční paprsek je něžně pohladí, jak vzpomínka srdce těch, kteří ji měli rádi.

Kurz malování ornamentů a vzpomínka na Marii Švirgovou

Mirka Ferstlová

Každý region má své vlastní tradice a zvyky, u některých regionů jsou součástí lidové kultury i ornamenty. Všechny ornamenty mají svá pravidla a náležitosti, které se při jeho tvorbě musí dodržovat. Proto je důležité vědět, jaké jsou pro daný region typické motivy a barvy, a snažit se je co nejvěrněji dodržovat. Jinak tomu není ani u Podluží, pro které je typický ornament zvaný „svéráz“. Osob, které tato pravidla ovládají a věnují se malbě ornamentu, v současné době stále ubývá. Nejvýznamnější ztrátou v tomto oboru je zcela jistě paní Mařenka Švirgová, královna podlužáckého ornamentu, která svět krásnila do svých osmdesáti šesti let.

Při vzpomínce na tuto úžasnou osobu se mi vybaví nejen její talent, ale také její povaha, kterou vystihovaly dobrosrdečnost, skromnost, obětavost, spravedlivost a laskavost. Její jedinečný rukopis, kterým vyzdobila stovky, či možná tisíce různých předmětů, ohromné množství mašlí a ně-

kolik staveb v Lanžhotě i blízkém okolí, či dokonce v Americe, nemá konkurenci a zůstane navždy vzpomínkou na její ži-

foto Milky Ferslová

votní práci. Na sklonku svého života se zasadila o obnovu ornamentu v našem kostele a splnila tak slib, který kdysi dala. S nadšením sdílela své znalosti s každým, kdo o ně projevil zájem a byla vděčná za každou příležitost, která jí umožnila po-

dělit se o svou práci a tradice svého kraje. Vzpomeňme na všechny ty krásné televizní pořady a novinové články, kdy s elánem prezentovala svůj um v malování ornamentů, pečení přegulňáků či perníkových velikonočních vajec.

Jsem vděčná, že jsem i já mohla čerpat z jejich dlouholetých zkušeností a stát se její žákyní. Nikdy nezapomenu na její slova: „*Nech sa to maluje, na co chce, ale hlavne ať sa to udrží.*“ Což byla její vlastní verze citátu: „*Dědictví otců, zachovej nám pane.*“ Byla jsem odhodlaná získané informace předávat dál a podpořit tak tradici, které paní Švirgová zasvětila celý svůj život. Paní Švirgová vzpomínala, že kdysi bývalo v Lanžhotě i dvanáct maléřeček. Proto když vedení města přišlo s nápadem, jak tuto bývalou slávu našeho města obnovit a zprostředkovat tak zájemcům o lidové umění kurz, kde by se malování podlužáckého ornamentu učilo, ráda jsem se této výzvy zhostila. Zájem o kurz byl ohromný – během pár dní od vydání výzvy k přihlášení se kapacita naplnila. Kurz se konal

foto Kateřina Paulíková

od října do března a účastnilo se ho dvacet čtyři žen z Lanžhota i blízkého okolí. Kurz probíhal dvakrát týdně a motivací účastnic bylo, aby zdokonalily své výtvarné dovednosti. Během tohoto půlroku se ženy naučily základní znalosti z oblasti lidového ornamentu a vyzkoušely si malování na textil, sklo i mašle. Do několika únorových lekcí se zapojila i Dagmar Jurošková, která se přišla podělit o své zkušenosti s malováním květinových vzorů na mašle.

Rubači (lesní dělníci)

Antonín Javorský, bývalý hajný v. v. (2001)
Redakčně upraveno

MOTO: A LESY ŠUMÍ DÁL...

Cech lesních dělníků – rubačů celoročáků – byl ctěn a rubači si ho vážili. Bohužel žádný z těch, na které budu vzpomínat, už nežije: „A jestli kácají stromy aj v nebi, to se neví. Ná, na co, tam se jistě topit v kamnech nemusí a pile tam klady neřežú.“

Rubačina bývala velmi těžká práce, když řeknu, že dřina, tak pro tentokrát, na moju dušu, necigáním. Stromy, i ty v obvodu kmene nejmohutnější, se nejprve z jedné strany podrubovaly sekerama – pantokama. Dva rubači si stoupli s pantokama proti sobě a v pravidelném přesném rytmu sekali do spodní části kmene. Museli být sehraní, aby

Kurz hodnotím velmi pozitivně a jsem vděčná, že jsem mohla být součástí tohoto projektu. Všechny účastnice byly velmi šikovné a vytvořily množství krásných malovaných předmětů. Věřím, že získané znalosti a zkušenosti budou užívat s úctou a že alespoň pár z nich bude v této tradici pokračovat a budou tak pomáhat k zachování našich krásných ornamentů pro další generace.

jeden druhému nesekl do sekyry. Sekalo se asi do jedné třetiny kmene. Tímto výsekem v kmene se určoval směr pádu celého stromu. Když uznali, že výsek je dostačující, vzali pilu zvanou břichatku a v pokleku začali s ní z druhé strany, než byl výsek, strom podřezávat.

Jistě ještě žijí u nás občané, kteří pily břichatky dobře pamatují a třeba i vlastní, aniž by je používali. Taková pila břichat-

Broušení břichatky, archiv Jiří Netík

ka dosahovala délky i přes dva metry, jak která a jaká byla zapotřebí vzhledem k průměru spodu kmene. Třeba takové staré duby nebo topoly mívaly dva metry v průměru i více. Podřezání takového obra trvalo často přes dvě hodiny, než šel k zemi. V jednom tradovaném vtípku se udává, že „půl dňa“.

A ti dva, co strom bříchatkou podřezávali, se prý neviděli od snídaně po oběd. Mělo se prý stát, že k jednomu z nich, bříchatkou táhajícímu na svém konci, přijde před obědem hajný a říká: „Ná, Michale, a gde máš Francka?“ A Michal, aniž by ustal v řezání, odpovídá:

Zavádění rubačů

„Ná, co já vím, gde trčí, šak sem ho už od rána neviděl!“ A z druhé strany stromu se mělo ozvat: „Sakra Michale, s kým to tam klápeš? Nemysli si, že budu táhat aj za tebe!“ Tak vidíte, aj nějaká sranda při té dřině bývala. Než se něco stalo, pochopitelně.

Dřevorubci z Kútů

Vždyť šlo o práci i velmi nebezpečnou a tu bříchatku jen tak bárgdo tahat nemohl. Avšak přestože bývali rubači odborníky s mnohaletou praxí, i u nich občas platilo rčení, že neštěstí nechodí po horách. Na své pily bříchatky byli navyknutí, opatrovali si je, jako kdyby byly ze zlata, sami si je brousívali a opravovali. Když byla k tomu doba vhodná, ne v plné sezoně. Nejvíce práce s kácením bývalo v zimě, řekneme od října do konce března. Mimo tento časový úsek se rubači celoroční věnovali jiným pracím v lese: stavěli můstky, většinou ze dřeva, k tomu měli v rukách tesařský fortel, to značí, že znali více než jenom pilu při řezání tahat! Ba co více: jejich pracovní povinností bývalo vysekání trávy v alejích kosami, které si taktéž sami brousili a naklepávali.

Nemohu nepopsat i jejich každodenní docházku na pracoviště. Tak vězte, že chodili pouze pěšky, a to často do vzdáleností několika kilometrů. V zimě ve sněhu, který jim, nikdo neuhrnul. A tam, kde pracovali, nestáli pro ně žádné maringotky! Kdeže! Oheň si rozdělávali na pařezu, nejlépe jasanovém. Oheň do pařezu pomalu prohořoval a držel se v něm i po dobu několika dní. Chytré, že?

Některým rubačům nosily jejich manželky oběd. Jestli si myslíte, že maso, uzené a tak, tož to se mýlíte. V konvičce polévku a k ní nějaké buchty. Rubači nemívali tak velké výplaty, aby si mohli dovolit kupovat maso. To vídali na talíři jedině tak v neděli nebo ve svátek. A vidíte, síly měli pořád na rozdaj!

Aby jejich manželky nechodily zpátky domů „poprázdnu“, tak pro ně včas nachystali do otepek nařezné haluzky, tak řečené „nošky“, které ženičkám upevnili

na záda a mohly jít domů. Rubači sami se domů taktéž nevraceli s prázdným, po vši té dřině.

Dali si na rameno silnější větev, zbavenou tenkých větviček, větev zvanou „panoha“, někdy dlouhou i čtyři metry, jak kdo si na jakou troufl (to už cítili v rame-ni) a mohli vyrazit k domovu. Kdo by něco takového dělal nebo dokázal dnes?

Na dvoře u chalupy pořežali větve do délky 75 centimetrů a poskládali do tak zvané „hraničky“. Jakmile měli hraničku velkou tak na koňskou fůru, výhodně ji prodali. Byl to jejich zasloužený výdělek navíc. Tenkrát nebylo o zájemce nouze. Do Lanžhota si jezdili pro dříví zájemci z celého okolí, hlavně z Bílovic, Žižkova odtud, kde nebylo lesů. Vězte však, že než rubač se svou ženou nanosili tolik dříví, kolik ho bylo na koňskou fůru třeba, to jim to trvalo hodně dlouho. Ale oni byli trpělivi a pracovití a každý groš jim byl dobrý, vždyť v chalupách rubačů bývalo hodně dětí.

I v časech rubačů vylévala samozřejmě voda z Moravy, Dyje a Kyjovky do lesů, jak si chtěla a kdy se jí zachtělo. Mnohokrát do roka. Po každé vylété vodě, pokud nešlo o zimu, následovalo líhnutí miliard komárů, proti kterým nebylo obrany žádnými „repelenty“. Dovedeme si vůbec představit dřinu rubačů v takových mračnech komárů. Galeje proti tomu hadra! Věru i krví vydělávaný chléb...

Ale když už jsem vzpomněl těch komárů, tak něco veselejšího o nich. Ta mi vzpomínka „zavadila“ o veselého a dobrého muže Jeronýma HOLAČKU. Jako koňář si uměl také v lese různě přivydělávat převážně stromků, kůlů do oplocenek. Jedenkrát mu říkám: „Pane Jeronýme,

potřeboval bych převézt stromky, ale nevím, jestli se vám to bude hodit, je tam totiž strašně moc komárů.“ Pan Jeroným mávl rukou a odpovídá: „Toníku, to nic není, jsem zvyknutý. To když jsem se přiznal k Horákům dolů do Komárnova, tak tenkrát se mohli komáři šrotovat, kdybys je přivezl v pytlech. To jsem jednoho dne jel se Šemíkem do Žabáku, podívat se na seno. Horákovi tam měli louku. Jak jedu naráz mně uletí klobouk, ani větr vůbec nefoukal. Klobouk slaměňák z jarmarka. Tak tak, že jsem ho doběhl a lapil. A víš, kdo si ho napasoval na hlavu? Takové hejno komárů, žeš to ještě neviděl.“

Ale abych se od taškáře pana Hlačky vrátil zpět k těm rubačům. U hajného Josefa Julínka na Lanžhotsku pracovali tito rubači: Tonek Ciprys (Rataj), jeho švagr Ludvík Sýkora, Martin Samson od Stánis-

ka, Ciprys - Petláček, Ondra Tuček - Matýsek, František Tuček - Mádr, Hodonský od Struhy, Antonín Ciprys (uměl plést čeřeny, síta na ryby a byl vášnivý rybář). Vlastně rybařili skoro všichni. Ale ne na udice, spíše do sítí. Když bývaly dříve za Šlajsů rybářské zábavy, tento Tonek čistil a pekl ryby na rožni. Ludvík Sýkora zemřel brzo a mladý. Dobrý harmonikář. Martin Samson býval svobodným mládcem. Strýc Ciprys-Petláček jezdil po roce 1945 na polesí jako kočí. Bydlel tenkrát v budově na zámku. Strýc Ondra Matýsek vlastnil zase malou trafiku čistě na cigarety. Ty prodávala jeho manželka. Trafiku dostal, protože byl invalida. Přestože měl část jedné nohy ze dřeva (něco jako dřevěná protéza), práci rubače zastal dobře a ještě i nosil z lesa domů dříví! Rubač Tuček, řečený Mádr, dělal po roce 1945 domovníka

Návrat žen z lesa

na lesním závodě, kde i bydlel. O Hodonském vím, že byl zručný tesař.

Na Pohansku tenkrát pracovali tito lesní dělníci - rubači: Joska Mikulič - Majdák z Kúta, bratři Praječkové, strýc Bartoš, řečený po súhradsku Afrunc, Brantalík, Modra (Hastrmánek), Francek Říha a Jožka Šiška. Všichni chodili do lesa pěšky. Joska Mikulič-Majdák byl velmi oblíbený u hajného Borna, který bydlel v loveckém zámku na Lánech. Je dokonce na fotografii hajného Borna a jeho rodiny na Lánech. Praječci sice nebyli vysokého vzrůstu, ale byli podsadití a pevní. Proč říkali strýcovi Modrovi (Ciprys) Hastrmánek, to nevím. Brantalík bydlel na konci Nové ulice u Jazerka. Strýc Joska Šiška býval veselý člověk a žádný špás nepokazil. František Říha se stal po frontě v roce 1945 hajným a bydlel na Lubeši, hájence za Kančí obo-rou. Tehdy sloužil u polesného Urxe, vel-

mi statečného muže. Za Protektorátu bydlel totiž jako fořt na Lánech v Čechách, v místě, kde pobývali naši státníci T. G. Masaryk a jiní. Tam přechovával ruské partyzány. Jeho bratr kapitán byl jako jeden z důstojníků za okupace coby první nacisty popraven. Byly po něm pojmenovány Urxovy doly. Zmiňuji se o něm proto, že jsem býval s fořtem velký kamarád. Tak toto byli z větší části dělníci z Lanžhota.

V zimě ještě dělávali v lese zedníci bratři Svačinové a Král ze Súhrad, jinak zaměstnanci stavitele B. Procházky. V zimě zedničit nemohli, tak chodili do lesa na rubačskou. V podlanžhotském lužním lese samozřejmě pracovali také lesní dělníci - rubači ze Slovenska z Brodského, Kútů, ale i z Kostic a Tvrdonic. Už jen nechci všechny, které jsem znal jmenovat, bylo by to dlouhé vypisování. Ať se nehněvá ten, na koho jsem zapomněl.

Četníci z Lanžhota

Odboj příslušníků bezpečnostních sborů začíná prakticky okamžitě po obsazení zbytku Československa v březnu 1939. Nebyl otázkou pouze policistů, ať již státních či obecních. Na „venkově“ se do něj masivně zapojili i četníci. Toto je jeden z mnoha příběhů cti a odvahy, jehož protagonisté si právem zaslouží místo v siní slávy národního odboje.

Lanžhot, místo nacházející se prakticky na trojmezí mezi Moravou, Rakouskem a Slovenskem, místo nenápadné, byť významné. Místo, které svým příběhem získalo jedno z významných postavení v tradicích Policie České republiky jako místo statečného odboje četníků proti německým okupantům.

Podobných příběhů se v letech 1939–1945 odehrávaly na území vlasti snad tisíce. Na konci tohoto příběhu četnické stanice, jejíž příslušníci se zapojili do odboje, jsou čtyři popravení a umučení četníci, kteří prošli peklem výslechů v Kounicových kolejích a mučením v Mauthausenu. Přežil jen jeden – štábní strážmistr Robert Červený, který již jako mj. SNB sepsal krátce svoje vzpomínky. Ty, doplněny vzpomínkami MUDr. Antonína Hebrona, syna Antonína Hebrona – učitele Masarykovy měšťanské školy v Lanžhotě a zápisy z obecní kroniky tvoří mozaiku událostí, hrdinství a smrti vlastenců, kteří nesou-

hlasili s okupací a kteří doslova splnili slova přísahy.

Po anšlusu Rakouska v roce 1938 a po úplném obsazení zbytku naší republiky v březnu 1939 se Lanžhot stává jakýmsi klínem mezi protektorátem, Slovenským štátem a třetí říší. Na lanžhotském nádraží byla zřízena německá pohraniční policie, celnice a finanční stráž a zároveň i stanoviště gestapa. Jsou zastavovány a kontrolovány všechny vlaky, které tudy projíždějí, pomalu ale jistě se rozjíždí kolo perzekucí a útisku.

V Lanžhotě je v té době starostou Jan Třetina, velitelem četnické stanice pak

Z archivu Michala Štívrky

vrchní strážmistr Josef Šperka, vedoucím naší finanční stráže Václav Šmídek a přednostou železniční stanice Břetislav Sova. Všichni tři jsou to muži, plně oddaní ideálům Československé republiky a myšlence odboje proti okupantům. Všichni tři se záhy stávají členy Obrany národa (ON) - organizace, složené zejména ze záložních důstojníků bývalé čs. armády, finanční stráže, příslušníků četnictva a policie a Stráže obrany státu, dále pak učitelů a dalších vlastenců. Obrana národa je vojensky organizována a jejím cílem je příprava ozbrojeného vystoupení proti nacistické okupaci a stejně tak provádění sabotáží ve zbrojním průmyslu, při dopravě materiálu na frontu apod. Rozsáhlá síť se rozprostírala na Moravě od Ostravy přes Uherské Hradiště až po Lanžhot.

Skupina ON zasáhla i Lanžhot a jejím velitelem se stal právě velitel četnické stanice vrch. strážm. Josef Šperka, dalšími členy byli št. strážm. Stanislav Gregorovič, Josef Glozl, Jan Skryja a Robert Červený. Skupina měla samozřejmě i další členy, mimo jiné i obecního strážníka Františka Fojtíka, který byl k obecní policii převelen právě od četnictva. Významným bodem ilegální činnosti bylo nádraží v Lanžhotě, které se stalo důležitým střediskem a výstupní stanicí pro ilegální přechod hranic směrem na Slovensko. Právě tudy prochází mnozí vlastenci, kteří opouštějí protektorát a směřují do armád, bojujících proti Německu. Téměř před očima německých úřadů se „pašovali“ uprchlíci, opouštějící svoji vlast. Přeprava se dělá v prázdných cisternách, uhlácích, tendrech, v kusových zásilkách, v senem nebo slámou naložených vagonech, brzdových budkách apod. a to vše s vědomím a za přímé účasti na-

ších i slovenských železničářů, strojvedoucích, topičů, hradlařů a dalších. Mimo útěku po železnici bylo využíváno i pěšího přechodu přes hranice Moravy a Slovenska přes železniční most na řece Moravě. A právě na těchto přechodech se podílela lanžhotská skupina ON.

Centrem činnosti byla zvolena četnická stanice, která se nacházela ve dvoupodlažní budově na Komenského ulici. Zde byla pod rouškou služební činnosti navazována potřebná spojení, krom těchto věcí převáděli naši hoši přes hranice zdejšího úseku zase naše hochy, kteří věděli, kam mají jít. Těžko se jim dýchalo v tom hnusném prostředí nabitým hitlerovštinou, háchovštinou, heydrichovštinou. V nocích černých jak inkoust pokračovala četnická hlídka svoji pochůzku k řece Moravě. Z povzdálí následovala hlídka druhá hlídka, která vedla naše zlaté hochy tam, odkud nám měla přijít svoboda a vysvobození z utrpení. Bylo to někdy velmi těžké, první hlídka se zastavila na železničním hradle u hradlaře Tučka a klábosila s ním o denním životě, přitom provedla prozkoumání okolí, zda je bezpečno, pak se pokračuje v přepravě „živého zboží“. Jsme u řečiště, tma, že není vidět na ruku. Pozor, co to? Tichý hvizd se ozval poněkud stranou, ve vodě něco lehce plesklo. Karabina samovolně sjela dolů, prsty neslyšně objaly pojistku. Stojíme nehnutě a čekáme. V tom znovu ozve se plesknutí ve vodě a současně slabé zahvízdnutí. Rozuměl jsem, umluvené znamení slovenských kamarádů – tehdy Čechoslováků. Ozval jsem se také smluveným znamením, loďka připlula ke břehu, skryti čekáme na heslo, konečně – Nazdar 1940, odpovídám – Nazdar – smrt nacismu. Ano, jsou to oni! Hoši nasednou a se

stručnými instrukcemi oč jde a přáním šťastné cesty odstartují. Takto vnímal převádění Robert Červený ve svých pamětech. Touto cestou přešla celá řada vlastenců, kteří později bojovali u Tobruku, Sokolova i na nebi nad Anglií. Nezajímala je politika, bylo jim jedno, zda jsou komunisty či prozápadně smýšlejícími. Vpřed je hnala jediná touha, bojovat se zbraní v ruce proti společnému nepříteli – Německu.

Rozsáhlá činnost však bohužel nezůstala utajena. Konspirační systém plně selhal, mimo jiné i díky tomu, že se o „věci“ hodně mluvilo ve veřejných místnostech a tam, kde se nemělo. Příčinou byla i neopatrná důvěra, věřilo se bez důkladného prověření například spojům, vyslaným do Lanžhota velením ON v Uherském Hradišti, jistě se našli i kolaboranti a zrádci z řad místních občanů.

Přibližně v červnu 1941 byl právě velením ON v Uherském Hradišti doporučen muž jménem Janík. Nikdo jej před tím neznal, ale mělo se za to, že když byl doporučen velením, je spolehlivý. Vrch. strážm. Šperka jej seznámil s několika členy skupiny. I oni věřili tomu, že je voják a bezmezně mu důvěřovali. Nikdo nemohl tušit, že se stali figurkami ve volavčí hře gestapa. Janík nabídl zprostředkování dodávky zbraní a skutečně během 14 dnů dodal deset pistolí ráže 9 mm (nezjištěné značky) zabalených v impregnovaných obalech. Následovaly další dodávky, celkem 30 pistolí, které si členové skupiny ukryli doma. Zbraně byly dodány bez střeliva, které Janík slíbil dodat později. Místo nich však dodal celkem 1500 zapalovačů s fosforečnou náplní, z nichž největší část ukryl obecní strážník František Fojtík. Na oplát-

ku Janík žádal dodání plánů brodů přes řeku Moravu, ubikací německé služebny a míst jednotlivých ubikací Němců v obci, dále pak nákresy skladišť, telefonních spojení, umístění služebních psů apod. Vše bylo zakresleno a skutečně dodáno Janíkovi právě vrch. strážm. Šperkou. Janík pravděpodobně požíval skutečně bezmeznou důvěru odbojářů, výsledek však na sebe nenechal dlouho čekat. Byl zatčen přednosta stanice Břetislav Sova a velitel finanční stráže Václav Šmídek. 16. července 1941 byl gestapem zatčen vrch. strážm. Šperka. 9. září je zatčen strážník František Fojtík a následují zatčení št. strážm. Gregoroviče a Josefa Glozla (6. září 1941) a št. strážmistra Jana Skryji (30. září 1941). Zatčení jsou i další členové skupiny Karel Černý, Antonín Hebron a další. Št. strážm. Robert Červený je 25. září přeložen bez uvedení důvodů do Luhačovic. Doma zanechává těžce nemocnou manželku (umírá 15. října 1941). Netuší, že ji již nikdy nespátí. V Luhačovicích je určen ke střežení domovů německých dětí. A jak na tuto službu vzpomíná? Konal jsem službu poprvé mezi těmito dětmi. Poznal jsem však záhy, že tito tvorové jsou vlastně rovněž netvorové jako jejich vedoucí. Měli pro nás jediné slovo „Böhmische Hund“ (český pes) a jeho vyslovením nás mnohdy dráždili k nepřítelosti.

30. září 1941 však do Luhačovic přijíždí pověstné auto s označením V a kolem 14. hodiny zastavuje před budovou Pomněnka, ve které byli ubytováni četníci...slyším hned na chodbě, že se ptají po mně, zůstávám však klidně sedět a čekám, až přijdou do kanceláře. Konečně vejde tamní velitel stanice, který byl odrodilcem. Nastoupil jsem bez rozloučení s kamará-

dy, na nichž jsem viděl rozšířené zřítelny v očích, do venku stojícího auta a odjel na hodonínské gestapo, odtud po stručném výsledku do věznice v Uherském Hradišti a po krátkém věznění do gestapácké mučírny v Kounicových kolejích. Zatčení jsou i další členové skupiny.

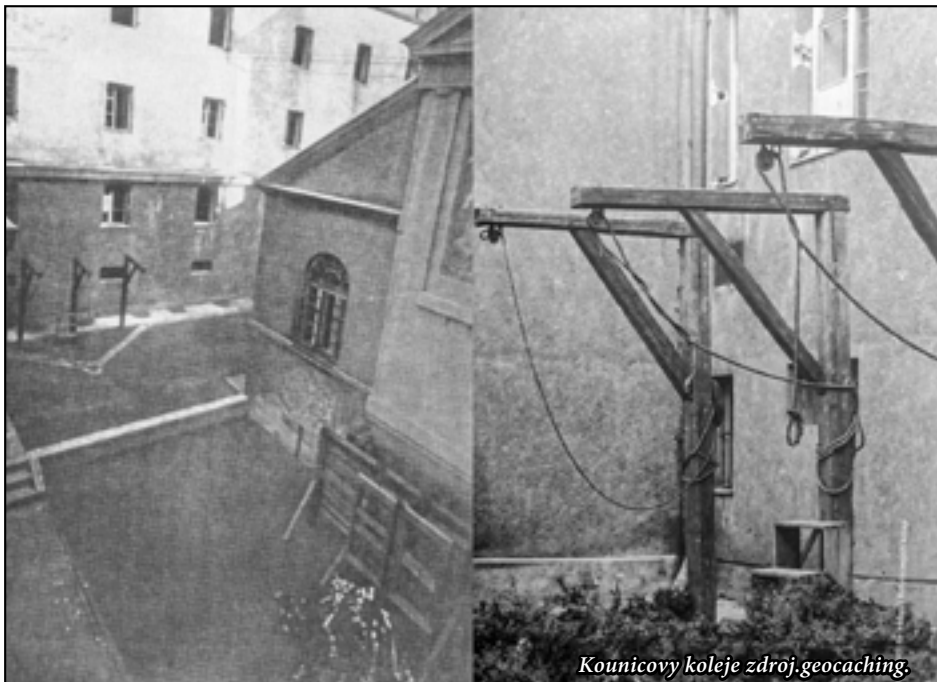
Na zatčení svého otce vzpomíná MUDr. Antonín Hebron takto: Bohužel na otce si v podstatě nevzpomínám, co jsem však nezapomněl, byla noc, kdy gestapo odvedlo otce. Ležel jsem v postýlce a kolem postýlky se míhaly naleštěné černé holínky příslušníků SS. Zaujalo mne, jak při prohlídce knihovny vytahují a prohlížejí knihy. Maminka plakala. To bylo naposled, co jsem otce viděl. Všichni zatčení jsou okamžitě deportováni do Kounicových kolejí v Brně, kde se roztočilo kolo bestiálních výsledků a mučení.

Vedoucí brněnské úřadovny gestapa Wilibald Zimmermann při výsledku Roberta Červeného doslova řekl: „Vy si myslíte, že o vás nevíme, co tam děláte? Máme tam naše lidi, kteří za nás dávají pozor na vás.“ Janík však zatčen nebyl. Byl to právě on, kdo skupinu zradil? Nebo to byli i další občané Lanžhota? Hádanka, která asi zůstane navždy hádankou. Nic to však nemění na skutečnosti, že všichni zatčení byli podrobeni těm nebestiálnějším metodám mučení.

Sám Robert Červený ve spise pro obecní kroniku doslova uvedl následující: ... středověká inkvisice se daleko nevyrovnala nynějšímu způsobu moderního mučení, kterou nám bylo nuceno projít, než jsme se dostali do koncentračního tábora v Mauthausenu, který byl jako taký nedokonalejší metou německé kultury. Jako nejčastější a neznámější způsob výsledků

Pověstné mauthausenské schody, zdroj Foto Bundesarchiv commons.wikimedia.org

Kounicovy koleje zdroj.geocaching.

gestapáků bylo bití železnými rourami přes pytel naplněný pískem a položený přes záda. Přitom na povrchu těla nebylo ničeho znáti a uvnitř organismu, hlavně ledviny a játra někdy až smrtelně byly porušeny. Svírání rukou do dřevěné formy podobné rukavici, ze které vyčnívaly pouze konečky prstů, na které pak gestapáci kapali žhavý pečtní vosk a píchali pod nehty špendlíky neb zahrocené špejle. Dále vyslečení a uvázání za ruce pod sprchu studené vody v koupelně ve fakultě ke kruhu a tenký proud studené vody tekla na hlavu úzkým proudem. Hlava byla podložena kusem dřeva, aby nebylo možno uhnouti. Byl to jeden z nejhorších způsobů mučení, poněvadž toto dělalo pocit vrtání nebozazu do lebky a celého těla. Nebo pálení obyčejným zapalovačem pod

pažemi až kůže byla uškvařena, bití gumovými obuškami do slabín, dokud byl vězeň uvázán za ruce, nepozbyl vědomí – tedy 2 až 2 a půl hodiny, déle toto mučení nevydržel nikdo. Oblíbený způsob byl držeti papír nosem přitisknutým na stěnu, přičemž gestapák tloukl zezadu do týla pěstí, až nos ústa a brada i čelo byly zalaty krví, svázání do kozelce a ponechání nepřetržitě třeba deset dní, válení na zemi a líbání nohou, pití plivátek, k němuž byl každý jedinec násilím nucen, uvázání rukou na zad a vytahování nahoru, uvázání řetězu kolem krku a smýkání jím zprava doleva, až se články řetězu zaryly do masa. Proto se snad každému, kdo vydržel a přežil, zdálo rozhodnutí o deportaci do koncentračního tábora vysvobozením.

Do Mauthausenu byli všichni zatčeni společně dopraveni na základě rozhodnutí stanného soudu v Brně dne 6. listopadu 1941. Skupina Lanžhotských čítala 13 osob, mezi nimi i naši četníci. Zřízení koncentračního tábora v Mauthausenu je přímo spojeno s událostmi v Evropě v roce 1938. Bezprostředně po anšlusu Rakouska dochází k přípravě na výstavbu nového koncentračního tábora, který byl posléze dobudován necelých 30 km od Linze a byl prvním táborem, zřízeným mimo území Německa, a postupně se rozrostl na komplex 23 pobočných táborů. Ve své podstatě patřil mezi nejhorší koncentrační tábory, jehož kapacita byla sice uváděna 40 tisíc vězňů, skutečností však je, že v roce 1944 zde bylo přes 70 tisíc uvězněných. Za dobu existence tábora zde prošlo celkem 335 tisíc vězňů 26 národů, z toho zde bylo zavražděno 122.767 uvězněných. Z celkového počtu uvězněných zde bylo 4.609 Čechů. O podmínkách a zacházení s vězni svědčí skutečnost, že z tohoto počtu internovaných se vrátilo do vlasti 156 Čechů!

Jediný, kdo může podat svědectví o posledních dnech hrdinných lanžhotských četníků, je štábní strážmistr Robert Červený, který jako jediný přežil.

Podívejme se nyní na osudy Lanžhotských, jak je zaznamenal mjr. Robert Červený: Nejtěžší práce byla v kamenolomu. Z jeho dna vedlo 186 širokých schodů, po kterých vězňové vynášeli v náručí či na zádech kameny, někdy i 50–60 kg těžké, někdy i 12 krát za den vždy poklusem. Všechny ty kameny vylámané ze skály, několikrát přeskupeny z hromady na hromadu, byly použity na deset metrů vy-

soké zdi tábora, které dohromady měřily 4,5 km. Večer po skončení práce se vězni seřadili s kameny na bedrech a po 186 schodech odcházeli do tábora. Každý se snažil být vpředu ve druhé nebo třetí stovce. Ti zadní museli vynášet z lomu mrtvoly kamarádů. Kdo s kamenem upadl, byl zastřelen a shoden do lomu. Těch 186 schodů se vrylo do paměti snad každého vězně, schody zbarvené krví spoluvězňů jsou mementem nacistických ukrutností, kterých se dopouštěli na tisících zavlečených vězňů. Mohou se pak snad někteří divit nenávisti vůči všemu německému, která se plně projevila po skončení války? Jako první z četníků položil svůj život František Fojtík: „Pracoval s námi do poslední chvíle a na nic si nestěžoval. Pojednou mu začaly otékat nohy a za 3 dny byl tam, kam denně odcházely stovky jiných. Nerozloučil se s námi a nic nám neodkázal, zemřel 12. 1. 1942 zalitím srdcem vodou a podvýživou.“

Takto vzpomíná mjr. Červený: Pak přišel na řadu vrchní strážmistr Šperka. Pracoval s námi na tzv. Russenlageru. Při práci byl vybrán k zvláštní skupině, která byla – oddělena. Pracoval v mé blízkosti a byl stále dobré nálady. Když přinesl na okraj příkopu, kde pracoval, hlínu, kterou shraboval dolů, přiskočil k němu německý předák Smidt, zločinec z povolání, a udeřil ho násadou od lopaty do hlavy a srazil ho ze stráně dolů. Na tu příležitost čekal dole stojící esesman, který okamžitě na Šperku vystřelil a zasáhl ho do vrchní části čela, které mu střela rozpůlila. Potom se Šperka ještě posadil a vzápětí druhá rána do pravé strany prsou vypálená vehnala ho do roztažené náruče čekající smrti. Šperku jsme pak s Hrdličkou a Skryjou odnesli do

krematoria. To bylo 7. 2. 1942. Měsíc na to, 7. 3. 1942, umírá št. strážm. Stanislav Gregorovič. Onemocněl flegmonou. Nemoc se zhoršovala a št. strážm. Gregorovič musel na ošetřovnu. Ležel několik dní, až jsme ho našli na hromadě mrtvých se svázanýma rukama. Netrápil se dlouho, byl otráven benzinovou injekcí. Se Skryjou jsme ho donesli do krematoria, kde jeho, jakož i tělesné ostatky jiných nešťastníků byly zpopelněny a odvezeny na hnojiště. 25. 4. 1942 přišel na řadu Jožka Glozl. Musel nastoupit do práce přesto, že měl silnou úplavici a flegmonu na pravém předloktí. Vymohl jsem mu na blokovém písaři, aby zůstal doma v léčení. Avšak za týden musel odejít na stavbu sídliště pro esesmany, kde nesnesl tempo práce a zemřel. On jediný v době nemoci zanechal odkaz pro manželku a děti, kterých si neužil. Odnegli jsme ho se Skryjou na místo věčného klidu a nyní jsme si řekli: A kdo přijde na řadu teď, já nebo ty? Bohužel byl to Jenda, kdo přišel na řadu. Bylo to 15. června 1942 na práci na sídlišti, kde se zhroutil a srdce mu vypovědělo službu. Donesl jsem ho s Hrdličkou do tábora, kde se již z agonie neprobral a druhý den ráno jsem mu zatlačil oči. Také i on odkázal poslední vzpomínku na svou manželku a synka a oči měl zatopeny slzami. Hlas se mu chvěl, jako by opravdu věděl, že se nedá nic dělat a že smrt rozprostírá své náruče.

Robert Červený zůstal sám. Byl svědkem smrti svých kamarádů, jež mnozí dodýchali v jeho náruče a jež mnohé doprovázel na jejich poslední cestě: Ze všech jsem nyní zůstal sám. Komu já odkáži poslední pozdrav, když zde již nikoho nemám? Komu prozradím tajemství bídáckého vraha, který nás poslal na smrt, kdo

objeví a pomstí smrt našich kamarádů, kteří věnovali všechno, co měli pro dobro a blaho celku a celého národa? Nikdo nesmí říci, že to činili z osobního zisku nebo touhy po slavomamu. Byla by to křivda, byl by to hřích spáchaný na obětech, které svými životy, svou krví zapálily pochodně Národního odboje. Byli mezi prvními, ukázali, že se musí jít dopředu bez ohledu na vše, byli si vědomi boje, který předcházela, byli si však vědomi i vítězství, které nastane. Boj vedli dále, krev barvila zemi, na které se rodily naše prvky, kterým jsme dali základy. Spěte proto, mučedníci národa, klidně svůj tichý sen. Národ nezapomene vašich činů, jež budou výstrahou na věky věkoucí pro ty, kteří by váhali v čas potřeby nastoupiti na vaše místa. Zdravím vás všechny jako jediný, který toto utrpení z tyranie německé kultury přečkal a vrátil se domů ochuzen o duši i zdraví zase mezi své, tlumočím pozdrav, který jste mi odkázali a pomstím vaši smrt, na to vám přísahám. To jsou poslední slova vzpomínek Roberta Červeného.

Sám se dočkal osvobození koncentračního tábora 5. 5. 1945. 19. května 1945 přejela první auta s osvobozenými vězni hranici Československa a Robert Červený se 22. května vrátil domů. Zhubl z 90 kg na necelých 40 kg, měl vyražené zuby, proražený bubínek ucha, špatně viděl a dýchal. Po několikaměsíční rekonvalescenci se znovu zapojil do práce v bezpečnostních sborech – SNB, kde dosáhl hodnosti majora. Stal se nositelem medaile Za věrnost 1939–1945, Za zásluhy v boji proti fašismu 1965 a Pamětního odznaku SOPVP (Svaz osvobozených politických vězňů a pozůstalých) 1939–1945. Koncentrační tábor přežil jen díky svému malířskému talen-

tu. Jednou jej napadlo namalovat obraz, na němž německý voják vyráží do útoku a drží ve vztyčené ruce německou vlajku. Dozorcům se obraz tak líbil, že mu dali další zakázky – za chleba a kousek salámu. Svoji manželku již nikdy neviděl. Zemřel 22. 10. 1978 ve Zlíně.

Není snad nutno žádných dalších komentářů a hodnocení. Všichni tito muži z četnické stanice v Lanžhotě se svými činy připojili ke stovkám četníků, kteří s nasazením životů nejen svých, ale i živo-

tů svých blízkých vstoupili na cestu boje proti společnému nepříteli – nacismu. Tento příběh, tolik podobný desítkám dalších ukazuje, že je skutečně historickým omylem a neuvěřitelnou drzostí tvrzení, že četníci a policisté za protektorátu sloužili třetí říši. Pravda, i mezi nimi se našli „odrodilci“ typu plk. čet. Víta nebo plk. pol. Svoboda, ale to jsou skutečná promile v celkovém počtu mužů, kteří nejen v duchu, ale i činy zůstali věrni ideálům československé demokracie a T. G. Masaryka.

Zdroj: patracka.cz

Zdroj příjmů pro spolky

Tomáš Polach

Vedle členských příspěvků spolky využívaly možnosti pořádát zábavy a jiné akce na zajištění své činnosti. Členové Sokola a Orla hrávali divadla, pořádali veřejná sportovní cvičení a taneční zábavy. Zábavy pořádaly i politické organizace. Zahrádkáři měli z jara roku košť vína a na podzim výstavu ovoce a zeleniny. Součástí příjmů byl i sběr druhotných surovin. Krojové zábavy pořádali zvolení stárci v Hrubé hospodě a u Vedralů. V plesové sezoně se roznášely po členech a příznivcích pozvánky. I ti, kteří se plesů nezúčastnili, přinesli alespoň vstupné. Nejúspěšnější v tomto byli hasiči. Těm přinesli vstupné ze všech rodin v obci. Jejich plesy bývaly v Hrubé hospodě, kde míval zábavy také Orel. V hospodě u Kocandů na ulici Kostická pořádali zábavy rybáři, včelaři a fotbalisté. Při rybářských plesích se připravil v rohu sálu obráceně čeřen, do kterého se chytaly taneční páry. Partner musel zaplatit výkupné, aby byli propuštěni. Každý

Tomáš Polach a Franta Kyěl jako obsluha při zahájení zimní přípravy fotbalistů

z takto zachycených dostal štamprli domácí pálenky. V létě se konaly rybářské výlety u Široké Cajce nebo ve Staré Forotě. Při těchto akcích se prodávaly opéka-

né ryby. U Vedralů, později v Podlužaně pořádaly zábavy Sokol a Myslivecký spolek. Myslivci při plesech používali sklep pod jevištěm jako liščí noru. Tam vodívali taneční páry na štamprli (za poplatek). Sokoli měli vyhlášené silvestrovské zábavy. To byla hospoda otevřená jen pro účastníky plesu. Návštěvnost bývala kolem 400 osob. O půlnoční přestávce se losovalo prvních

Emil Zátopek při tréninku v Lanžhotě

deset cen. Ostatní výhry již byly uvedeny na zakoupených losech. Vzpomínám na jednoho silvestra, kdy při losování 1. ceny (televizor), se chvíli žádný o tuto cenu nepřihlásil. Pak vešel do sálu stoper A mužstva fotbalistů. Muzikanti zahráli pochod. On za potlesku přítomných doverboval k jevišti a předal los pořadateli. Franta Kycl vzal los a řekl: „Číslo i barva souhlasí, ale malé razítko zvířátka je jiné.“ Jirka zklamaně odešel. O cenu se později přihlásil majitel losu, který seděl v jídelně. V období půstu se konávaly papučové bály. Přístup byl povolen v domácím nebo sportovním úboru. Tento bál střídavě pořádali fotbalisté, kdy se soutěžilo, kdo se trefí do malé branky přes celý sál, nebo košíkáři, kdy se házelo z půlky sálu do koše, který neměl odrazovou desku. Za každý pokus se platilo a kdo se trefil, vyhrál láhev vína. Sokol pořádal na zimním stadionu letní karnevaly a hodová pondělí. Tyto akce bývaly velmi navštěvované. Fotbalový oddíl tam pořádal akce na zahájení zimní přípra-

vy jen pro zvané. Občerstvení, co dům dal, přinesl každý. Na zpestření se podávaly býčí žlázy upravené dle receptu břevlaské restaurace Espresso. K poslechu i případnému tanci na ledě vyhrávalo duo Michaela (harmonika) a Hakalík (trubka). Na všech akcích na Sokolském obsluhovali členové výboru.

Když jsem si přečetl knihu Dana Zátopková vydanou k jejím nedožitým 100. narozeninám a zhlédl film Zátopek, vybavily se mi vzpomínky na jejich návštěvu v Lanžhotě. V srpnu 1948 na zahrávání hodů zastavil u hospody u Kocandů, kterou měli v té době pronajatou mí rodiče, autobus s výpravou atletů Zlína ze závodů v Bratislavě. Mezi nimi byl i Emil Zátopek a Dana Ingrová. Zátopek, když zjistil, že je mezi sportovci, dal se s nimi při sklence vína do debaty. Já s bratrem jsme měli na

této akci na starosti úklid a mytí nádobí, a tak jsme si tuto debatu nenechali ujít. Fotbalisté jej vyzvali k závodu ke hřbitovu a zpět. Zátopek tento závod samozřejmě vyhrál, nicméně do cíle přiběhl první Tonda (Domin), který si trať o víc než polovinu zkrátil.

Při taneční zábavě se pak Zátopek důvěrněji seznámil s Danou.

Další Zátopkova návštěva se uskutečnila o tři roky později. Zátopek si domluvil s hospodářem fotbalového oddílu, že si na hřišti zatrénuje. Zpráva se rozšířila po celé obci. Při dopoledním dvojhodinovém tréninku vyšlapal kolem hřiště mezi postranními lajnami a zábradlím chodníkem. Tehdejší předseda oddílu J. Svačina sehnal fotografa a zorganizoval odpolední besedu se Zátopkem. Snad jsou mezi občany ještě zachované fotografie.

Poslední republikánský starosta

Marie Petřlová

*Člověk je veliký tím,
že pocituje odpovědnost.
Odpovědnost tak trochu za osud lidí
v dosahu své činnosti.*

Antoine de Saint-Exupéry

Takovým čestným a zodpovědným člověkem byl Jan Třetina. 12. června 1938 při obecních volbách byl zvolen starostou obce Lanžhot. Dostal nejvíce hlasů z jedenácti kandidátů. Kandidoval za stranu národně-socialistickou. Z 2 130 platných hlasů dostal 608. Na druhém místě skončila strana sociálně-demokratická s 474 hlasy a třetí byla strana lidová s 239

hlasy. Komunisté získali 165 hlasů a fašistická strana 173. Prvním náměstkem se stal Jan Švirga, rolník č. 416, druhým náměstkem Jan Fojtík, dělník č. 346. Občané Lanžhota přijali zvolení Jana Třetiny s radostí a uspokojením, protože věděli, že v čele obce bude stát oblíbený, spravedlivý a poctivý muž, u kterého budou zájmy občanů vždy na prvním místě. Stal se tak pátým a posledním republikánským starostou v Lanžhotě. Po něm už byli v čele obce předsedové MNV.

Jan Třetina se narodil 19. května 1882 v chalupnické rodině v Lesíčkové ulici. Měl čtyři sourozence Václava, Leopolda, Magdalenu a Marinu. Po ukončení školy se vyučil truhlářem. Velkou životní zkušenost získal při zaměstnání ve Vídni. Tam se taky oženil s Annou Barborou Javorskou, která pocházela z Prahy. Ve Vídni se také narodil syn Jaroslav, dcery Anna, Božena a Marie se narodily již v Lanžhotě. Po smrti první ženy se Jan v roce 1923 oženil s Albínou Svačinovou z Petrova u Strážnice. Měli spolu syna Miloslava. Pan Třetina byl aktivní a pracovitý už od mládí. V roce 1901 se stává členem Sokola. Byl spoluzakladatelem Čtenářského spolku a členem Sboru dobrovolných hasičů. Byl velmi sečtělý, jeho knihovna obsahovala spousta zajímavých a vzácných svazků. Po založení strany národně socialistické v roce 1923 se stává jejím důvěrníkem. V letech 1929–1933 vykonává funkci předsedy školní rady. Vždy prosazoval zájmy školy a vzdělávání mládeže. Od

roku 1911 byl zaměstnán u státních drah jako železniční zřízenec až do odchodu do důchodu. Za jeho starostování byla v roce 1940 postavena nová radnice dle projektu Bohuslava Procházky. Částečně byl zaveden v obci rozhlas a kanalizace v Souhradech. Jeho velkým vzorem byl T. G. Masaryk, s kterým se několikrát setkal v Hodoníně. Stát v čele obce v době německé okupace 1938–1945 nebylo pro 57letého starostu vůbec jednoduché. Při plnění rozkazů velitele posádky vždy jednal s rozvahou a diplomaticky. Dle pamětníků obec uspořádala hony nebo jiné akce pro důstojníky a členy komise, která chodila vyšetřovat přestupky a udání. Pak se ve sklepě u Osičků konaly pro Němce hostiny. Vedle vína od pana

Osičky přispěl také pan Kosek masnými výrobky a pan Hořčica moukou, ze které paní starostová napekla koláče. Podnapilým hostům unikly velmi závažné informace. Starostovi perfektní znalost němčiny prokázala neocenitelné služby. I když si byl vědom, že riskuje svou svobodu a někdy i život, varoval občany před razíí vyšetřovací komise a mnohdy je zachránil před uvězněním. Velké pokuty byly za zabíjačky bez povolení, tajné zásoby potravin a jejich prodej, poslouchání zahraničního rozhlasu, nedodržování večerního klidu aj. Mně se vybavují v myslí pěkné vzpomínky na jeho přátelství s naším tatínkem. Měli společné zájmy, otec býval náčelníkem Sokola a také členem národně-socialistické strany jako pan Třetina. Když se tatínek vracel za totality z komunistického vězení, spousta lidí nevěděla, jestli se má k němu vůbec hlásit.

O lanžhotském Modrém Maurítiu

Petr Paulík

Těžko hledat člověka, který ještě něco o této velevzácné známce neslyšel – je jen v několika světových sbírkách, od roku 2016 dokonce i v ČR. Ač se názvem této vzácnosti označují i jiné velmi málo viditelné věci, naskytla se příležitost s ohledem na můj předvánoční článek o „vzácnostech“ prošlých lanžhotskou poštou – zůstat u této vzácnosti známkové zde v Lanžhotě, byť ne tak exotické. Jsou totiž snad ještě mezi námi pamětníci II. světové války, kdy bylo nutno někomu napsat o radosti z jejího konce, kdy i naše pošta používala razítka (tzv. „vylamovaná“) s odstraně-

Kamarád Jan ho přišel s radostí přivítat mezi prvními. Ve volné chvíli se věnoval včeličkám, práci ve stolařské dílně, procházkám v přírodě a vnučatům. Vnuk Svatopluk připomněl, že dědeček dělal dřevěné pračky. Pan Štípský jí vybavil vnitřek a pan František Trčka zavedl elektriku. Těžce ho zasáhla okupace sovětskými vojsky 21. srpna 1968. Dlouho se z tehdejší situace vzpomatoval. 22. ledna 1971 v 89 letech přestalo bít dobré srdce Jana Třetiny, ve kterém bylo tolik lásky k rodině, rodné obci s jejími zvyky a písničkami a českému národu. Rodina je na svého předka velmi hrdá, stále na něj vzpomíná a jeho morální hodnoty dává za vzor příští generaci. Vratme se na chvíli v čase do minulosti a vzpomeňme s úctou na toho vzácného muže, vlastence, jehož jméno bude navždy zapsáno v těžké době historie Lanžhota.

ným nenáviděným německým „Landshut“ v jeho horní části, na kterém byl ponechán jen název český dole. Mám jich několik ve své sbírce na dopisech.

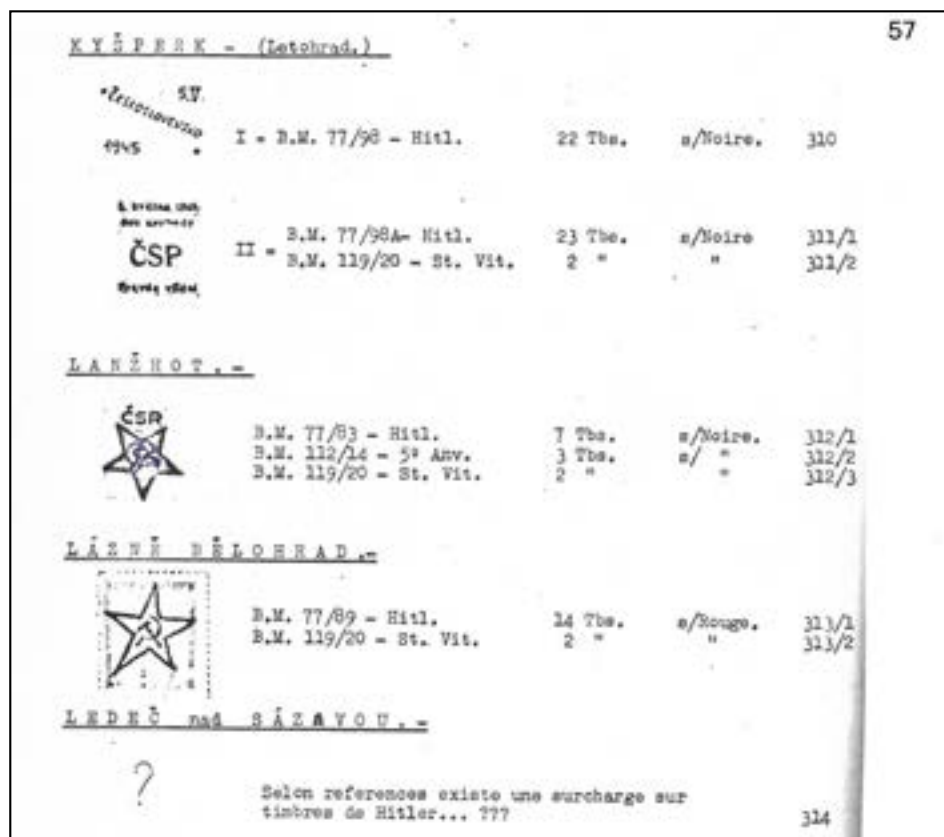
Co se týká známek samotných, protože nebyly po ruce ještě nové – poválečné, dovolovala československá poštovní správa asi stovce měst a městeček, aby používaly dosavadní protektorátní známky s různými přetisky symbolizujícími osvobození: „Ať žije svob. republika.“ „Jsme svobodni.“ atd. Všechny druhy těchto přetisků jsou uváděny ve velkém španělském katalogu vydaném v Barceloně r. 1978, zřejmě

z iniciativy nějakého španělského sběratele těchto tzv. „revolučních přetisků“ (já sám udržuji kontakt s norským sběratelem těchto známek.) a mám velkou radost, že katalog uvádí v seznamu lokalit – měst, kde tyto revoluční přetisky existovaly, i LANŽHOT (viz kopie příslušné stránky z tohoto katalogu).

Zřejmě si zde „zařadil“ nějaký místní komunista, když navrhoval pro Lanžhot zrovna tento bolševický symbol pěticipé hvězdy se srpem a kladivem v ní. Každopádně známka existuje, je to takový náš „Modrý Mauritius“ a já si dovoluji vyzvat

Lanžhořany k „velkému pátrání“ po této známce s dotyčným přetiskem na původní protektorátní – MNOHÉ DÍKY předem – nález dobře odměním.

Upřednostňuji tento článek před původně plánovaným o vzácnostech z lanžhotské pošty v 19. století, neboť jak praví klasik „hora ruit“ = „čas kvapí“ a co by bylo možno nalézt ještě dnes, třeba někde v komoře či na půdě na staré korespondenci, zítra by už po přestavbách toho či onoho místa, mohlo být jako vzácnost lanžhotské historie ztraceno.

Za Jazerem

Jaroslav Třetina

Když mi hlavou zaznívají části Jožulkovy skladby, kde tichou Jízdou plyne proud, s lítostí se vracím k minulosti, kdy to byla pravda.

Za Jazerem už nikdy Jízdy proud nepoteče a ubývá pamětníků, kteří to pamatují. Jak to tedy s tou Jízdou je, se pokusím přiblížit z pohledu mého mládí po dnešní stav.

Zrod toku byl z meandru řeky Moravy, jehož svědkem je torzo stavidla, v naší terminologii U hrdla, asi 200 m pod jezem na zregulované Moravě.

Místo stavidla je řečiště spojeno s odstaveným neprůtočným meandrem průkopem a stojatá voda je až po kanál u kostických luk, kde je tok oživován vo-

dou z Moravy až od Hodonína. Jedinou zajímavostí na tomto úseku je betonový, tzv. Vojenský most na cestě z Anglické aleje na moravský břeh. Asi 300 m po proudu od ústí kanálu se nezachoval dřevěný most Spářavkový, po kterém se jezdilo na gbelské lúky. Pamatuji si na něm ještě kolejničky lesní železnice, po které se dopravovalo dřevo na břelavskou pilu. Náhradou za tento most byl o něco níže postaven betonový most v době výstavby plynovodu. Další most byl rovněž původně dřevěný, pak místo něj betonový, tzv. Jízdový na Anglické cestě. Mezi těmito mosty část vody odvádí tzv. Kopanice, která vyúsťuje na Bojku do Čtvrtého járku. Od Hrdla po Jízdový most nesla voda název Spářavka,

foto z archivu Jaroslava Třetiny

dále pak Jízda. Níže od Jízdového mostu se tok rozděloval, přes stavítko část vody tekla směrem k železnici a tvořila Čtvrtý járek. Starý tok je nyní ukončen u železniční trati. U tohoto rozvodí byla vymletá zátoka, kde se dalo koupat. Jízda dále tekla lesíkem a dnes je ukončena pod dálničním mostem. Při stavbě dálnice byla voda přeměrována na Kučovanisko na původní Čtvrtý járek. Zánikem Kučovániska byl tento kout ochuzen o příjemné přírodní koupaliště, kde se v parných letních dnech osvěžovalo mnoho desítek vodomilů. Na starou Jízdu od dálnice do Kyjovky však naše generace ještě nezapomněla, protože to bylo v době našeho mládí místo mnoha zážitků. Od dálničního mostu tekla Jízda přibližně v místě asfaltového chodníku a stáčela se u vykotlaných dubů ven z lesa.

Ještě v lese byly do Jízdy napojeny dvě vodoteče, svádějící vodu z luk. Jedna končila dřevěným stavidlem a druhá byla vedena tzv. trúbou, což byla roura na úrovni dna a zbytek vody z luk odtékal do Kučovániska. Když Jízda vyvedla vodu

Původní soutok Jízdy a Kyjovky za Jazerkem 40. léta 20. století

z lesa, po pár desítkách metrů bylo místo na koupání v zátočině, kde jsme u levého břehu nestačili. Pár metru níže „U pařeza“ bylo dno zvednuto a dno bylo šterkové, těž vhodné ani ne pro koupání spíše na brodění. Nejkrásnější a nejvyhledávanější však byl soutok s Kyjovkou pod trojdílným stavidlem. V 50. až 60. letech minulého století, kdy nebyly domácnosti tak vybavené koupelnami, sloužilo místo, zejména v době senoseče a žní k osvěžení a očištění těl ženců až do nočních hodin, aspoň z našeho konca. Bylo zajímavé, jak voda z Jízdy, čirá a studená se mísila s tmavší, ale teplou vodou kyjovkovou. Škoda, že dřevěný most na Kyjovce a stavidla na Jízdě nebyly zachovány aspoň jako technické památky. To už by ale byla k diskusi jiná kapitola, kdy vidíme spoustu negativ na přírodě, které nám přinesly megastavby jako regulace Moravy, výstavba dálnice, mikulčické doly a jiné.

Zíma ve skautském oddíle

Kateřina Holobrádková

Předvánoční čas místní skautský oddíl zahájil tradiční akcí pro veřejnost s názvem Slavnost světél. Sešli jsme se u stromčku na náměstí a průvodem s lampiony a lucerničkami, v čele s velkým Mikulášem, andělem a čertem jsme se přesunuli k rybníku Kout. Tam jsme zhlédli ohnivou show, vypustili létající lampiony štěstí, opekli špekáčky a zahřáli se teplým čajem nebo svařákem. Zimní atmosféru dokreslil padající sníh.

V pátek 16. prosince jsme se setkali v sále společenského domu, abychom společně oslavili příchod Vánoc. Zahřáli jsme

si hry na rozvoj spolupráce a přátelství a ochutnali desítky druhů vánočního cukroví. Nechyběl ani stromeček, pod kterým bylo tolik dárků, kolik přišlo členů. Každý člen totiž jeden dáreček vlastnoručně vyrobil a dal jej pod stromeček. Následně se dárky očíslovaly a proběhlo losování. Nikdo tedy nevěděl, od koho a jaký dáreček dostane. Po radosti z rozbalených dárků jsme si zazpívali koledy a po příjemně stráveném odpoledni jsme šli domů.

Na druhý den se část oddílu vydala na břeclovské vlakové nádraží, kde převzala od skautů, kteří přijeli vlakem, betlémské světlo. Jak už je v našem oddíle tradicí, s plamínkem v lucernách jsme se vydali pěšky lesem, přes Pohansko, do Lanžhota. Poté je členové přinesli do kostela na mši svatou. Druhá část oddílu šla ozdobit stromeček zvířátkům do lesa nejrůznějšími pochutinami.

V novém roce jsme se zúčastnili národní Tříkrálové sbírky. Díky všem dárcům, kteří přispěli na dobrou věc.

Na lednové páteční schůzce jsme stejně jako minulý rok vyráběli lojové koule pro zimující ptactvo. Část oddílu se také zapojila do sčítání ptáčků u krmítek v rámci celostátní akce s názvem Ptačí hodinka.

V únoru, místo páteční schůzky, jsme naši klubovnu přeměnili na kinosál. Proběhla totiž Filmová noc. Zhlédli jsme několik filmů, u kterých nechyběla jako v pravém kině cola a popcorn.

Skautský oddíl přeje všem spoluobčanům pohodové prožití svátků jara!

Výzva: v případě, že byste doma měli fotografie nebo dokumenty (staré skautské zápisníky nebo tiskoviny), prosím, ozvěte se na telefonní číslo 721 094 825 nebo na e-mail: k.holobradkova@seznam.cz. Dokumenty budou sloužit k podrobnému zmapování skautingu v našem městě a po pořízení kopií budou navraceny. Děkuje-me.

foto Peter Moravec

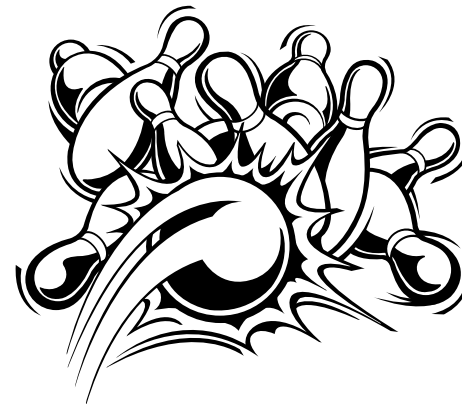
Amatéri se dočkali

Radek Janík

13. ročník Uliční ligy v kuželnách, který právě skončil, nebyl vůbec kritický, vše dopadlo na jedničku a vítězové mohli zvednout nad hlavu vítězný pohár. Tohoto ročníku se zúčastnilo 11 družstev, což v play off udělalo trochu vzruchu při nasazení týmů do pavouka, ale vše se zvládlo. Ne nadarmo se říká, jestli chceš vyhrát, musíš porazit všechny. Základní část vyhráli Amatéri, kteří spolklí jen jednu porážku stejně jako Jabloňáci, ale jejich skóre bylo o 75 kolků lepší. Na opačném pólu tabulky se umístili Výčepáci, kteří vždy dorazili na zápas ve výborné náladě a s chutí porvat se o svou výhru. Zažili jsme i jednu remízu, kdy Pohodářky hodily stejně kolků jako Podlužan. Jde zatím o třetí remízu za působení ligy. V semifinále se střetla Hospoda s Drtiči, kde domácí adresa kuželny zvítězila výkonem nad 900 sražených kuželek. Ve druhém semifinále se utkali Amatéri s Hodináři a vítězové základní části mohli okusit repete finále z minulého roku. Finále byla tedy bitva těch nejlepších, kde Amatéri zvítězili 914:883.

Nejlepší hráčem byl vyhlášen Petr Bača z družstva Celníků, který dokázal svůj průměr sražených kuželek udržet na úctyhodném čísle 232. Nejlepší ženou se stala Věrka Šimáčková z Pohodářek (201). Do ligy se zapojilo 61 hráčů. Celkem bylo sraženo 103 942 kuželek.

Tímto bych chtěl poděkovat majitelům kuželny manželům Osičkovým, kteří i přes zdražování energií, zanechali výši pronájmu kuželny na

stejně výši jako loni. A taktéž manželům Sedovým, majitelům firmy Střechy Seda, za finanční krytí našich turnajů. Opravdu všem moc díky.

Léto uteče jako voda a na tradiční hodky začne nový ročník Uliční ligy. Mezi kuželníky se povídá, že by mohlo vzniknout zcela nové družstvo, a to opět pouze z žen. Pohodářky budou mít konkurenci. Tak uvidíme.

Hodu zdar.

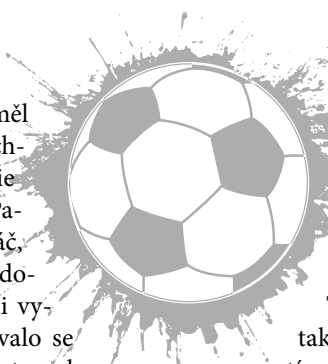
foto Radek Janík

Fotbalový dorost - Je v našich silách založit někdy dorost?

Boris Didov

Pryč jsou doby, kdy měl náš fotbalový oddíl všechny mládežnické kategorie včetně A a B mužstva. Pamatuji si jako aktivní hráč, že měl oddíl dokonce B dorost, za který jsme jezdili vy-pomáhat jako žáci. Bojovalo se každý rok o postup, až se to nakonec podařilo v ten poslední možný rok, kdy většina kluků základní sestavy odcházela do mužského fotbalu. V té době byl dorost zásobárnou velmi dobrých odchovanců, kteří se mnohdy probojovali do základních sestav nejen lanžhotského A mužstva. Samostatné družstvo dorostu se znakem Sokolu na prsou hrálo soutěž naposled v sezóně 2008. Od následující sezóny se muselo dorostenecké mužstvo spojit s Kosticemi, neboť účast ve vyšší soutěži vyžadovala dorosty dva – U17 a U19. Samozřejmě se nemuselo postoupit, ale byla by škoda nedat klukům možnost hrát krajskou soutěž.

Sdružené mužstvo dorostu, kde hráli naši kluci dorosteneckého věku, už pod hlavičkou FKM Podluží jsme v uvozovkách měli ještě v roce 2020. V tomto roce jsme z tohoto spolku vystoupili a kluky, kteří chtěli odejít do jiných mužstev, jsme nabídli zadarmo. Ze začátku se vše tvářelo velmi pěkně, byly dva dorosty, trénovalo se v Lanžhotě a početní zastoupení našich borců bylo velké. Současně byla dohoda, že kluci, kteří v dorostu skončí, půjdou zpět do mateřského klubu, odkud do spolku přišli. Co se však stalo? Postupně kluci

končili z různých důvodů: škola, ztráta zájmu o fotbal, puberta, žádný trenér z Lanžhota je nevede. Často bylo slyšet hlasy, že to bylo také trenéry, kteří kluky vedli. Je spousta faktorů, co za tím mohlo být. Trenéry je všeobecně těžké najít, tak se řeči vedly, voda plynula a nic se s tím neudělalo. Nejvíce bylo slyšet ty, kteří neudělali vůbec nic. Nelze jednoznačně říct, kde byla objektivní chyba. Někteří kluci zůstali i po vystoupení našeho fotbalového oddílu ze spolku a hrají tam dodnes. To bylo ve velké zkratce k postupnému zániku dorostu v Lanžhotě.

Proč tuto otázku vůbec otevíráme? Protože se FAČR snaží bojovat s kluby, které kašlou na mládež a přiosťují se pravidla týkající se účasti A mužstev v různých soutěžích. Každá soutěž totiž vyžaduje určitý počet mládežnických mužstev hrajících pravidelné soutěže. Od příštího ročníku musí k přihlášení divizní soutěže klub splňovat podmínku pěti mládežnických mužstev, nebo zaplatit pokutu. (Výjimku z pokuty lze vykompenzovat podporou jiných klubů v určité finanční hodnotě.)

Existuje zde možnost založit dorost se šesti odchovanci, kteří vycházejí ze starších žáků, a stáhnout zpět dorostence z ostatních klubů. Stále by bylo kluků málo, museli bychom sehnat další, dále pak trenéry, zřejmě navýšit rozpočet na další vzniklou kategorii, přihlásila by se nejmenší soutěž okresního přeboru a kluci by hráli čtyř ročníkovou soutěž.

Oproti tomu je zde oddíl hrající nejvyšší soutěž dorostu na okrese Břeclav, mají o kluky zájem, budou hrát dvou ročníkovou soutěž a nebude to oddíl stát vůbec nic. Vlastně bude, rozloučíme se s kluky na pár let, už je nebudu trénovat, ale mají možnost růst a vrátí se jako hráči s větší možností připravit se na mužský fotbal v Lanžhotě. Třeba stále v divizi nebo jiné soutěži. Samozřejmě bych chtěl vidět kluky hrát v dorostu za Lanžhot, ale musíme si pak říct, co je pro všechny lepší a výhodnější, zvážit sportovní stránku a co chtějí hlavně kluci. A většina kluků ročníku 2008 na vyšší soutěž má.

Pak je tu argument, že to vlastně děláme celé ty roky zbytečně, nemáme návaznost! To je i není pravda a záleží na úhlu pohledu. Především je potřeba si sednout a vytvořit koncepci oddílu a říct si, co vlastně chceme, jakou bude mít náš oddíl tvář, jak chceme vychovávat mládež a jaké budeme mít cíle nejen v mládežnickém, ale i v dospělém fotbale.

Pokud mi někdo řekne, že takhle ne-vychováme hráče do dospělého fotbalu

a všechno bylo zbytečné, já mu na to odpovím: že s tím rozhodně nesouhlasím! Já vychovávám reprezentanty, když ne fotbalové na nejvyšší úrovni, tak jako reprezentanty našeho města, podílím se aktivně na výchově mladého člověka, jdu mu vzorem, vedu jej ke sportu a zdravému životnímu stylu, prožili jsme spolu spoustu krásných okamžiků a rozhodně jsme se vícekrát smáli, než brečeli a nudili se.

Tak já to vidím, je to můj subjektivní pohled a nikomu jej nevnučuji. Jen jsem Vám, našim fanouškům, chtěl nastínit situaci. Bude velmi těžké, abychom toho někdy dosáhli a dorost přihlásili. V současnosti bojujeme za každého kluka i holku, kteří chtějí hrát fotbal, ale není to lehká doba. Nespíme, snažíme se zlepšovat nejen podmínky, ale i sami sebe. Některé věci ovlivnit nejde a musíme je přijmout, tak jak jsou. A pokud se s tím nechceme smířit, tak hledejme společně cestu, jak to udělat půjde, ale ne za každou cenu.

Sportu zdar a fotbalu zvlášť!

Basket

Michaela Trčková

Půlka basketbalové sezóny je již za námi a děvčata U12 již stihla dohrát základní část soutěže, kde se umístila na krásném sedmém místě. Další fáze soutěže je již rozlosována a holky už se připravují na další turnaje. Kromě klasického oblastního přeboru budou mít holky šanci porovnat síly i na třídním mezinárodním turnaji Easter Tournament v Ostravě, kam jsou již přihlášeny týmy z Německa, Slovenska, Polska a Slovenska.

Děvčata U10 už za sebou mají také několik soutěžních utkání. V této kategorii hrají ještě stále proti čistě chlapčským nebo smíšeným družstvům, ale tím se naše holky nenechávají vůbec rozhodit a v zápasech vždycky zaboují. Některá nová děvčata si v letošní sezóně už odbyla své premiéry a jsou platnými členkami družstva. Na pár z nich ještě první zápasy

čekají a my se těšíme, jak se s tím popasují. Děvčata U10 pojedou v květnu na třídním turnaji Plyšákov do Olomouce. Tento turnaj je určen pouze pro dívky, takže očekáváme vyrovnaná a zajímavá utkání.

Ženy rovněž již dohrály základní část soutěže, kde obsadily sedmou příčku. Další fáze soutěže právě začíná a v nové skupině přibyl i papírově slabší soupeři, tak holkám přejeme plno dalších vítězství.

MULTIMEDIÁLNÍ KAMION A MOBILNÍ PÓDIUM AGROTEC PROMOTRUCK

- > kulturní akce
- > koncertní pódium
- > sportovní přenosy
- > veřejné meetingy
- > divadelní jeviště
- > firemní eventy
- > letní kino

Matěj Ostržek, T: +420 606 032 516
E: ostrizek@agrotec.cz

Více na www.agrotecpromotruck.cz

AGROTEC
Group

Realitní služby

• PRODEJ • VÝKUP • ODHAD nemovitostí

Financování bydlení

• KOUPE • REKONSTRUKCE • VÝSTAVBA

Igor Kahánek
608 776 618

uverove-centrum.cz

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1100 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrová, S. Hrubá - Markovičová, V. Hostinová, V. Tučková,
J. Malá, L. Topolanská

Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: březen 2023
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 2/2023 – 10. 5. 2023
Názory odpovídatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Krojový ples

foto Kosík photography

Fašank v MŠ

foto Miroslav Petrla

